Časopis bohoslovcov Kňazského seminára biskupa J. Vojtaššáka

Spišská Kapitula 1815 1990

1/2015

BRÁZDA

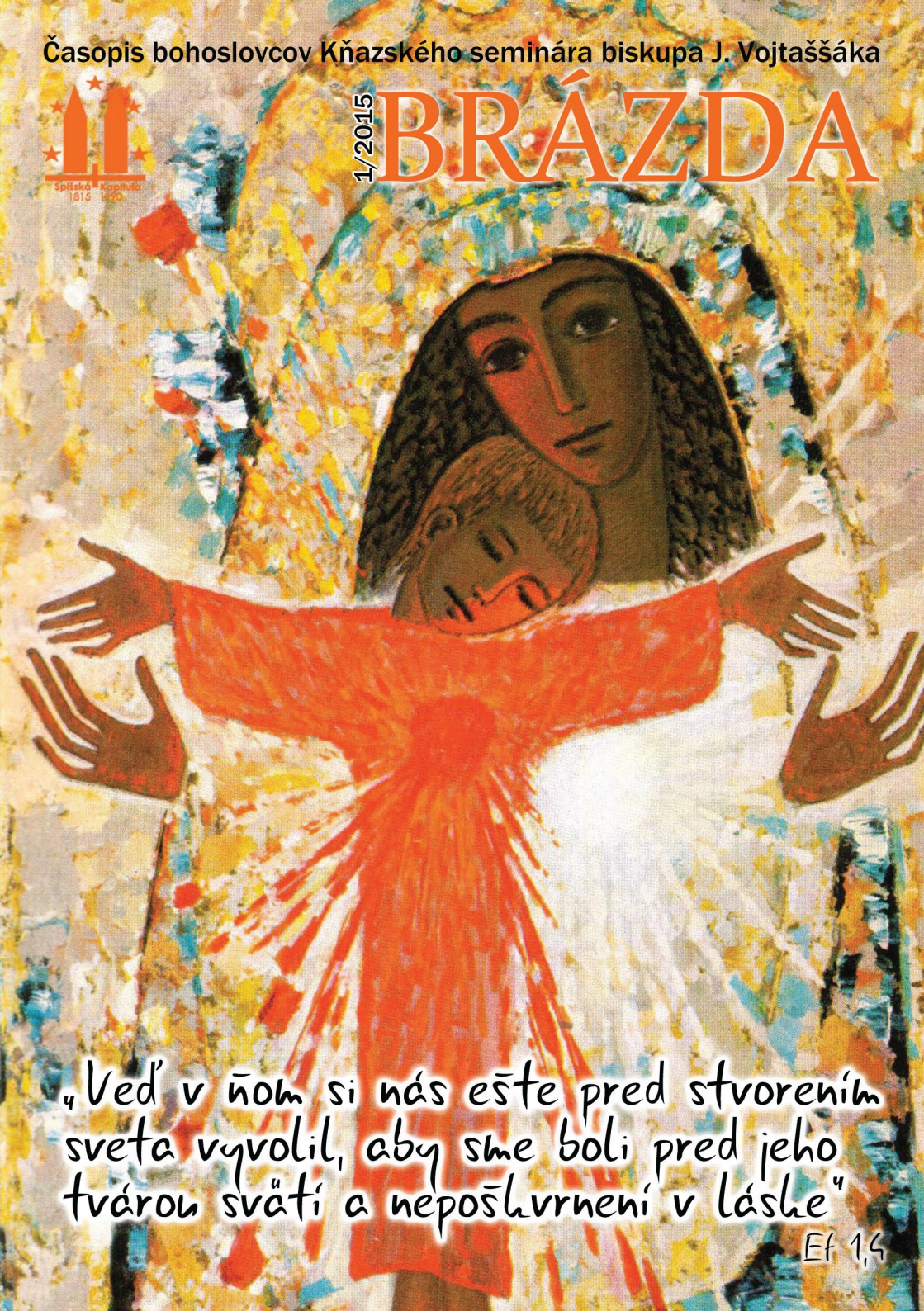

„Veď v ňom si nás ešte pred stvorením sveta vyvolil, aby sme boli pred jeho tvárou svätí a nepoškvrnení v láske"

Ef 1,4

1

2

3

4

5

6

7

Milí čitatelia nášho seminárskeho časopisu!

Naši otcovia biskupi nás často pozývajú k modlitbe za Cirkev. Napriek súčasným krízam, napriek bojom a nepokojom, ktoré sužujú kresťanov po celom svete, cirkev nikdy nestratila svoj božský prvok, ktorej základom je Kristus. Ježiš je Víťaz, je náš Kráľ, je náš Vládca. Cirkev sa teda vyznačuje tým, že je zároveň ľudská i božská, viditeľná i oplývajúca neviditeľnými dobrami, je prítomná vo svete, a predsa putuje do nebeskej slávy. A tak to, čo je v nej ľudské je zamerané na božské. Čo je viditeľné, je zamerané na neviditeľné. Čo je prítomné, je zamerané na budúcu nebeskú slávu, ktorú máme hľadať neprestajne.
Spojme sa teda v úprimnej modlitbe za Kristovu nevestu – za našu cirkev, aby sme nezabúdali rásť vo svätosti a láske.

Patrik Mitura

Obsah

„Mária, nová Eva“.....4
Seminárske aktuality.....6
„Po roku v seminári“.....8
„Seminárne pastoračné výlety“.....19
„Po roku v seminári - špirituál”.....20
„Po dlhom čase v seminári - diakoni”.....21
„Rok zasväteného života”.....26
„50. výročie ukončenia Druhého Vatikánskeho koncilu”.....29
„Ak pôsobil Duch Svätý už v Starom zákone, čím viac pôsobí v Novom”.....31
„Nenechám vás ako siroty”.....34
„Výchova Kňazov na Spiši”.....36
„Pripravujeme sa na P15”.....40
Recenzie.....41
Vtipy.....45

Brázda
Časopis bohoslovcov Kňazského seminára biskupa Jána Vojtaššáka
Ročník XXIV., číslo 1/máj 2015
Vydáva Nadácia Kňazského seminára biskupa Jána Vojtaššáka, Spišská Kapitula 12, 053 04 Spišské Podhradie
E-mail: brazda@kapitula.sk, web: http://ks.kapitula.sk
Šéfredaktor: Patrik Mitura
Zástupca šéfredaktora: Tomáš Soják
Redaktori: Bc. Ján Mahút, Bc. Ing. Tomáš Andor, Bc. Peter Kovalič, Peter Hanuštiak, Tomáš Tarčák, Andrej Ondrejka, Martin Tešla, Adam Konkoľ, Peter Kandra, František Ondrek, Dávid Sklarčík,
Grafická úprava: Filip Orlovský
Foto: Mário Brezňan, archív redakcie, internet;
Neprešlo odbornou jazykovou úpravou.

Mária nová Eva

Kresťanská tradícia nachádza predobraz Panny Márie už na prvých stránkach Biblie. Tam sa dozvedáme o stvorení Evy ako spoločníčky Adama, o ich spoločenstve s Bohom v rajskej záhrade, o pokúšaní hadom a následnom treste, ktorý na seba stiahli neuposlúchnutím Božieho príkazu. Pretože zhrešili, Boh ich potrestal, ale nenechal ich v beznádeji a dáva im prisľúbenie: „Nepriateľstvo ustanovujem medzi tebou a ženou, medzi tvojím potomstvom a jej potomstvom, ono ti rozšliape hlavu a ty mu zraníš pätu.“ (Gn 3,15)

Toto prisľúbenie Boh napĺňa vo svojom Synovi, ktorý prichádza na tento svet ako nový Adam, aby napravil to, čo prvý Adam pokazil. Aby svojou poslušnosťou napravil Adamovu neposlušnosť. (Porov. Rim 5,12-19) Prichádza v ľudskom tele zrodený z Panny, „aby bola neposlušnosť tou istou cestou zmarená, ktorou vznikla. Lebo Eva, keď bola ešte neporušenou pannou, prijala do seba a počala v sebe hadovu reč a tým zrodila neposlušnosť a smrť. Panna Mária však prijala posolstvo anjela Gabriela, že Duch Svätý na ňu zostúpi a moc Najvyššieho ju zatieni a stane sa matkou Božieho Syna a odpovedala anjelovi: „Nech sa mi stane podľa tvojho slova“. A tak sa z nej narodil ten, skrze ktorého Boh porazil hada.“

Mária sa svojou poslušnosťou stala príčinou spásy pre seba a pre celé ľudské pokolenie. (Porov. KKC 494) Poslušná Mária sebe zaslúžila dobrorečenie a nám priniesla ovocie života. Eva, zvedená hadom, nám priniesla ovocie smrti, a preto sa od hanby a ľaku skryla pred Bohom. Mária, poučená anjelom Gabrielom, sa milosťou Božou stala hodnou nosiť Boha. Sv. Irenej hovorí: „Uzol Evinej neposlušnosti bol rozviazaný Máriinou poslušnosťou. Čo totiž panenská Eva zviazala neverou, to rozviazala Panna Mária vierou ... Ako Eva bola zvedená rečou padnutého anjela, aby sa odvrátila od Boha a prestúpila jeho prikázanie, tak Mária bola anjelovou rečou poučená, aby prijala do svojho lona Boha v poslušnosti voči jeho slovám ... Aby ľudské pokolenie, ktoré skrze pannu prepadlo smrti, skrze Pannu bolo spasené.“

Sv. Augustín hovorí: „Skrze ženu smrť, skrze ženu život. Skrze Evu skaza, skrze Máriu spása.“ Preto sa v teológii oddávna spomína Mária ako nová Eva. Mária, ktorá bola „spoločníčkou“ Krista, nového Adama, sa stala novu dokonalou Evou.

VRABLEC, J. Nemusím sa ja báť, s. 88.
Porov. ŠMÁLOV, J. K. Litánie loretánske, s. 133.
VRABLEC, J. Nemusím sa ja báť, s. 88.
VRABLEC, J. Nemusím sa ja báť, s. 87.
Porov. VRABLEC, J. Nemusím sa ja báť, s. 87.

Tomáš Tarčák

SEMINÁRSKE AKTUALITY

Tomášovská akadémia

V nedeľu 25. januára 2015 sme mali o 11:00 v Kňazskom seminári už tradičnú Tomášovskú akadémiu. Pripravili ju spolubratia z 5. ročníka. Slávnostným prednášajúcim bol profesor Mons. Ján Duda. Záverečné slovo patrilo aktuálnemu rektorovi seminára Petrovi Majdovi. Program svojimi klavírnymi variáciami obohatil Vladislav Spirčák a spevom ScholaCantorum. *1

Akatist k Presvätej Bohorodičke

24. marca 2015 sme sa modlili v seminárskej kaplnke Akatist k Presvätej Bohorodičke. Viedla nás k tomu vrúcna túžba vzdať úctu nebeskej Matke Panne Márii aj iným spôsobom ako pravidelnou modlitbou posvätného ruženca. Zmena vo forme modlitby všetkých obohatila o nový duchovný rozmer vzdávania úcty nebeskej Matke. Bohoslovci v Spišskej Kapitule tak vyjadrujú nádej a dôveru, že Panna Mária ich bude aj naďalej ochraňovať a viesť nielen v tomto roku, ktorý je zasvätený duchovným povolaniam, ale aj po celý ich život.*2

Krížová cesta

V nedeľu 22. marca 2015 o 19:00 hod. sme na Spišskej Kapitule prežívali krížovú cestu nášho Pána Ježiša Krista podľa teológa Romana Guardiniho. Viedol ju otec biskup Mons. Štefan Sečka a so zástupom veriacich sme sa pristavovali pri symbolických zastaveniach, ktoré viedli od Kapitulského cintorína až po katedrálu. *3

Akolytát spišských seminaristov

Spišská diecéza má od 9. apríla 2015 nových akolytov. Samotný obrad ustanovenia akolytov bol v tento deň súčasťou svätej omše, ktorú celebroval spišský diecézny biskup Mons. Štefan Sečka v Katedrále sv. Martina v Spišskej Kapitule. Ministériumakolytátu prijalo deväť seminaristov štvrtého ročníka, za Spišskú diecézu. *4

Futbalový zápas proti Krásnej Lúke

11. apríla 2015 naši spišskí bohoslovci odohrali priateľský futbalový zápas proti mužstvu z Krásnej Lúky. Zápas začal o 10:30 na futbalovom ihrisku v Krásnej Lúke. Začali veľmi dobre - už v prvých 20 minútach sa nám podarilo dať 2 góly a prekvapujúco sme sa dostali do vedenia. Z Krásnej Lúky sme si odniesli víťazstvo, s ktorým asi málo kto počítal - 3:2. *5

Deň otvorených dverí spojený s kandidatúrou

V nedeľu 26. apríla 2015 sa v uskutočnil v našom seminári Deň otvorených dverí, kde mali veriaci z celej diecézy možnosť okúsiť, ako si tu žijeme.

Počas slávnostnej svätej omše, ktorú celebroval Mons. Štefan Sečka, spišský diecézny biskup, boli medzi kandidátov diakonátu a kňazstva prijatí siedmi seminaristi piateho ročníka, ktorí tak verejne vyjadrili svoj úmysel prijať diakonské svätenie. *6

Púť Rádia Lumen

9. mája 2015 sme sa zúčastnili 11. Rozhlasovej púte Rádia Lumen v Sanktuáriu Božieho milosrdenstva v Krakove, kde hlavným celebrantom a kazateľom bol Mons. Bernard Bober, košický arcibiskup metropolita. Slávenie svätej omše sme doprevádzali liturgickou službou i spevom zboru Schola Cantorum. *7

Na pastoračnej návšteve v Brezne

Tento rok sme 17.-18. apríla ako Schola Cantorum navštívili farnosť Brezno v Rožňavskej diecéze.

Farnosť Brezno patrí v Rožňavskej diecéze k tým, o ktorých sa hovorí, že sú „živé". Pán dekan Fričovský, pán kaplán Tkáč a ostatní farníci okolo neho, to len opäť potvrdili svojou pohostinnosťou a starostlivosťou. V Brezne sme zažili nádherný čas spolu so Scholou Cantorum, ktorá svojím spevom a prítomnosťou len umocnila čas strávený v tomto meste. Bolo pre nás povzbudením vidieť záujem ľudí o život bohoslovcov v seminári. Myslím si, že by nebolo na škodu častejšie organizovať takéto spoznávacie výlety. Podľa mňa sú obojstranne obohacujúce.

Andrej Ondrejka

Po roku v semináři: reflexia rektora

Po ročnej službe rektora kňazského seminára môžem povedať, že to bol jeden z najkrajších rokov môjho kňazského života. Boli aj ťažkosti kvôli pedagogickým a rôznym administratívnym povinnostiam. Veľa síl ma stáli napríklad prípravy na prednášky z predmetov, ktoré predtým prednášali dvaja profesori. Ale to, čo ma napĺňalo radosťou bola práve formácia bohoslovcov. Veľmi ma to obohatilo a pomohlo uvedomiť si niektoré dôležité skutočnosti. Vždy som sa počas tohto roka tešil na stretnutie s bohoslovcami, či už pri modlitbách, spoločnom stravovaní, pri športe, kolokviách, spoločne strávených chvíľach, formačných aktivitách alebo brigádach. Bol to zároveň rok budovania vzájomnej dôvery a priateľstva. Myslím si, že vychovávatelia dnešných mladých ľudí, ak chcú byť užitoční, musia ostávať s nimi, žiť s nimi, komunikovať s nimi, pohybovať sa medzi nimi a sprevádzať ich aj príkladom vlastného života. Mať na nich čas - to je veľmi dôležité. Mladý človek sa musí cítiť byť prijatý, mať pocit prijatia. Prijatie je bránou k srdcu mladého človeka. A to platí aj v kňazskom seminári. Inšpiruje ma v tom príklad Pána Ježiša. Bol medzi apoštolmi, sprevádzal ich, učil, vysvetľoval, napomínal. Vždy prejavoval apoštolom svoje priateľstvo aj tým, že sa im postupne so všetkým zdôveroval, aj so svojimi prianiami, želaniami. Záležalo mu na tomto dôvernom vzťahu s učeníkmi. A tak dosiahol, že po jeho vystúpení do neba v jeho poslaní pokračujú apoštoli a ďalší ľudia, ktorí robia všetko, čo by on sám robil na ich mieste, a ktorí to robia slobodne, horlivo, zodpovedne, nezištne a radostne... Pán Ježiš vedel, že jeho pokračovatelia len takouto prácou, plnou jeho prianí, plnou nadšenia za jeho dielo strhnú za sebou aj iných a prinesú tak hojné ovocie. Bol by som veľmi rád, keby sa tento ideál Kristovho „prvého kňazského seminára“ podarilo naplniť aj v našom kňazskom seminári.

Potom každý takto vyformovaný kňaz môže veľmi pomáhať mnohým ľuďom a skutočne byť duchovným otcom. Teraz aj ja viac ako inokedy prežívam to opravdivé duchovné otcovstvo. Nie žeby som sa o to doposiaľ nesnažil, ale teraz v kňazskom seminári je to iné. Chcem tým len povedať, že moje šťastie a spokojnosť spočíva v spokojnosti a šťastí všetkých, ktorí sú mi zverení. Ich bolesti sú aj mojimi

bolesťami, ich radosti sú aj mojimi radosťami. Ako je známe, počas tohto roka si traja bohoslovci pobyt a formáciu v kňazskom seminári prerušili. Priznám sa, že som to prežíval veľmi citlivo, no zároveň veľmi starostlivo. Nie je mi jedno, čo takýto človek bude ďalej robiť, pretože aj keď odchádza z kňazského seminára, vždy v sebe nesie pečať formácie ku kňazstvu, akoby mal v srdci akýsi pomyselný rukopis každého, s kým sa v seminári stretol, a hoci sa možno nakoniec nájde v inom povolaní, považujem si za povinnosť duchovne ho stále sprevádzať a žehnať mu, aby bol v živote šťastný a po pekne prežitom živote dosiahol večnú radosť. Rovnako si považujem za povinnosť duchovne sprevádzať každého bohoslovca počas jeho formácie a javiť záujem o každého seminaristu, ktorý zavŕši svoju formáciu kňazskou vysviackou.

Pred rokom som v časopise Brázda uviedol, že pri pohľade na bohoslovcov som napĺňaný veľkou nádejou. Tento môj postoj sa nezmenil. Úprimne ma teší a povzbudzuje aj v mojom duchovnom živote, keď vidím zápas mnohých seminaristov o svätosť ich života, keď vidím s akou vrúcnosťou sa modlia, rozjímajú, meditujú. Ako sa snažia komunikovať s Bohom, pôvodcom ich povolania. Sú to chvíle, ktoré ma napĺňajú bázňou a nadšením. Preto mám opodstatnenú nádej, že ak si tento spôsob života zachovajú, obstoja aj v kňazskom živote v pastorácii.

Samozrejme, že z času na čas sa ukážu aj nejaké nedostatky, na ktoré sa snažím upozorňovať v príhovoroch, na rektorských konferenciách alebo v osobných rozhovoroch. Vnímam u niektorých potrebu väčšieho rastu v ľudskej formácii, ktorá je veľmi dôležitá aj pre ďalší rozvoj a rast osobnosti budúceho kňaza v oblasti duchovnej, pastoračnej aj intelektuálnej.

Ale nakoniec, musím povedať, že by boli márne naše namáhania bez Božieho požehnania. Božie požehnanie nám vyprosujú aj mnohí veriaci, obetaví ľudia vo farnostiach, dobrodinci, ktorí na nás myslia. Preto musíme myslieť aj my na nich vo svojich modlitbách. Rovnako by som sa márne usiloval o formáciu, ak by som nemal dobrý „formačný tím“. Aj formačný tím predstavených sa však z času

na čas obmieňa, a tak tomu bude aj po skončení tohto akademického a formačného roka. Preto na tomto mieste ďakujem všetkým kolegom predstaveným, učiteľom, spovedníkom v kňazskom seminári, rehoľným sestrám i zamestnancom; tým, ktorí tu boli a pôsobili predo mnou i tým, ktorí tu boli tento rok so mnou. Zvlášť chcem poďakovať tým, ktorí odchádzajú. Ďakujem im za ich obetavú službu, lásku a ochotu. Nechali tu kus svojho srdca, svojho mladého života, preto im patrí za to vďaka a úcta. Nech ich Pán sprevádza svojim požehnaním.

spracoval František Ondrek

Po roku v seminári PRVÁCI

Po roku strávenom v seminárskom spoločenstve prišiel čas zhodnotiť naše pocity a dojmy z času stráveného na tejto pôde. V krátkosti som sa popýtal mojich spolubratov, na ich postrehy a osobné skúsenosti, ako prežívali a prežívajú chvíle trávené v seminári. Tu je niekoľko postrehov...

Máš už skoro jeden rok formácie a štúdia v seminári za sebou, ako by si zhodnotil tento čas?

Peter M.: Je to požehnaný čas tu byť. Jedinečná príležitosť formovať seba samého a svet okolo seba čo do ľudských vzťahov, pohľadov, uvedomenia si a iných hľadísk.

Štefan: V septembri sme prišli do seminára v očakávaní, čo sa bude diať s naším životom a samozrejme obava ako nám pôjde štúdium. Počas tohto roka si uvedomujem, čo znamená pre mňa cesta, na ktorú som sa rozhodol ísť, pretože už jeden rok formácie dokáže zanechať viditeľné i neviditeľné stopy. Z môjho pohľadu hodnotím tento rok pozitívnym prínosom a dobrou skúsenosťou.

Peter H.: Po roku formácie a štúdia v seminári by som čas, ktorý som tu strávil zhodotil kladne, dal mi veľa, či už po duchovnej, intelektuálnej, ale aj po ľudskej stránke. Vnímam to ako užitočne strávený čas, ktorý ma posunul opäť o krôčik vpred.

Dávid: V prvom rade to vnímam ako čas užitočného sebapoznávania, ale aj zlepšovania svojho osobného vzťahu s dobrým Pánom Bohom, ďalej neustáleho formovania svojej povahy a napokon ako čas plný zaujímavého štúdia a nových priateľstiev.

Marek: Najprv musím povedať, že to bol veľmi rýchly rok. Hlavne v prvých mesiacoch som sa oboznamoval s novým prostredím, snažil som sa zžiť so seminárnym poriadkom, spoznával som nových ľudí... Ak to mám ale stručne zhodnotiť , tak to bol požehnaný čas a každý deň priniesol a stále prináša niečo nové, čo človeka obohatí a posunie ho vpred.

Tomáš R.: Ako prvák by som čas štúdia a formácie v seminári zhodnotil veľmi dobre. Boli to chvíle, kedy sme mali čas hlavne na modlitby a štúdium . Okrem toho som zažil veľa radostných chvíľ, zábavy ale niekedy prišlo aj obdobie, ktoré bolo ťažšie. Tento školský rok podľa mňa zbehol veľmi rýchlo. Zdá sa mi, že len pred nedávnom som nastúpil ako prvák a už o chvíľu je jeden rok štúdia za mnou. Ale za tento čas som spoznal veľa perfektných ľudí, ktorých si veľmi vážim.

Peter K.: Tento rok formácie bol pre mňa veľkým požehnaním. V seminári som sa veľa naučil, či už po tej intelektuálnej alebo aj po ľudskej stránke. Tu mi prichádzajú na myseľ slová z evanjelia sv. Matúša, kde apoštol Peter hovorí Pánu Ježišovi po premenení na vrchu Tábor: „Pane, dobre je nám tu“.(Mt. 17,4) Aj mne je dobre v tomto spoločenstve. Som rád, že som v seminári a že môžem okusovať plnosť Božích milostí.

Johann: Strávený čas v seminári vnímam ako milosť, ktorej sa mi dostalo. Nemusia to však takto vnímať všetci. Boh je milostivý – to je význam môjho mena a možno aj ten ma nasmeroval k takémuto zhodnoteniu.

Tomáš A.: Bol to veľmi užitočný a obohacujúci rok, vnímam ho veľmi pozitívne.

čo ti tento čas priniesol, v čom si sa zmenil, v čom sa zmenil tvoj pohľad?

Peter M.: Priniesol mi hlboké priateľstvá, krásne okamihy, nové skúsenosti nadväzovať medziľudské vzťahy, riešiť problémy s nimi, nové vedomosti. To všetko je však druhoradé čo mi priniesol tento čas. Prvoradé je snáď intenzívnejší vzťah s Bohom, hlbšie sa ponorenie do Krista a väčšmi si otvoriť srdce pre Neho a pre všetky obety čo to so sebou prináša.

Štefan: Hneď na začiatku chcem spomenúť, že sa hlavne prehĺbil môj vzťah s Bohom. V seminári je totižto dostatok času na rozhovory s Bohom a zamýšľanie sa nad svojim životom. O podstatnej zmene sa zatiaľ nedá povedať, možno spomenúť pár kíl navyše, ktoré chcem cez leto vybehať.

Peter H.: Čo mi tento čas priniesol? Priniesol mi nové skúsenosti, vedomosti, spoznal som nových super ľudí... Ale v prvom rade ma posunul bližšie k nebeskému Otcovi. Viac sa mi potvrdzujú slová 91 Žalmu: „Lebo tvojím útočišťom je Pán, za ochrancu si si zvolil Najvyššieho“ (Ž 91,9) preto som sa naučil viac dôverovať a veriť v Božie Milosrdenstvo.

Dávid: Doterajší čas strávený v seminári mi priniesol lepší a pravdivejší pohľad na seba samého. Myslím, že som sa v ničom nezmenil, ak, tak v lepšom uvedomovaní si svojej hriešnosti. Môj pohľad sa zmenil možno v otázke štúdia – kedysi som študoval preto, “len aby som prešiel“, teraz študujem preto, aby som sa čo najviac naučil a obohatil sa o nové poznatky a skúsenosti do života, ktoré sú na nezaplatenie.

Marek: Seminár, jeho prostredie aj ľudia v ňom prinútia človeka zmeniť sa aj keby nechcel - ale samozrejme len k lepšiemu. Ako každý „začiatočník“ som si aj ja dal veľa plánov a predsavzatí, ktoré by ma mali priviesť k zmene, no som tu ešte len rok a meniť niečo čo som žil 26 rokov za taký krátky čas je trošku náročnejšie. Zatiaľ som sa tu však priučil väčšej trpezlivosti, stíšeniu sa, ale aj opatrnosti a čo je hlavné, naučil som sa viac dôverovať Bohu ako sebe.

Tomáš R.: Tento čas mi dal veľmi veľa. Je to pre mňa nová skúsenosť a som veľmi rád, že môžem byť v seminári. Je to čas, kedy spoznávam sám seba a učím sa stále niečomu novému. Som vďačný

Bohu za to, že som mohol spoznať super ľudí, ktorých som tu stretol.

Peter K.: Verím, že tento čas priniesol Božie milosti pre mňa i pre mojich blízkych. A v čom som sa zmenil? To by možno mali posúdiť iní. Ja na sebe vnímam zmenu v tom, že sa snažím pomôcť koľko môžem. Môj pohľad je teraz reálnejší, keď si uvedomujem, že v každom spoločenstve sú radosti aj starosti, ktoré sa snažím prekonať. Tu si pomôžem slovami sv. apoštola Pavla: „Ale všetko môžem v tom, ktorý ma posilňuje“. (Flp 4,13)

Johann: V seminári je mnoho času na premýšľanie, na premýšľanie o Bohu, o sebe, o priateľoch, živote. Premýšľam o mnohých skutočnostiach, vznešených i menej vznešených, a to ma veľmi teší. Nechcem nič robiť povrchne, preto mám dve možnosti: buď budem veľmi dobrým človekom alebo veľmi zlým. Rozhodol som sa pre prvú možnosť a dúfam, že sa to s Božou pomocou podarí.

Tomáš A.: Som vytrvalejší, viem sa viac zaprieť. Môj pohľad sa rozšíril o mnohé nové vedomosti, zážitky a skúsenosti.

čo sa ti v seminári s odstupom času páči, čo ťa osolvilo a čo by si zmenil?

Peter M.: Páči sa mi celé spoločenstvo a formácia, všetky aktivity a režim.

Štefan: Ako aj na začiatku roka, aj teraz sa mi stále páči seminárska rodinná atmosféra, avšak aj v rodine treba počítať s tým, že sme obyčajní ľudia a každý máme svoje nedostatky. Preto i tu sa niekedy stretneme s nedorozumeniami, ale s Božou pomocou sa dá vyriešiť každý problém.

Peter H.: V seminári sa mi páči duchovné vedenie otca biskupa a otcov predstavných, ktorí sa o nás naozaj otcovsky starajú. Spoločenstvo, ktoré tu tvoríme je naozaj živé a je radosť stretnúť sa s priateľmi či už niekde na vychádzke, alebo len tak pri káve. Nemenil by som nič.

Dávid: Páčia sa mi spoločné modlitby, spoločné stravovanie, spoločné aktivity, večerné a ranné silentium (posvätné ticho) a duchovné obnovy. Oslovil ma starostlivý a otcovský prístup otca rektora, ale aj špirituálov, predstavených a vyučujúcich. Nezmenil by som nič, som spokojný so všetkým.

Marek: Poopravím otázku: nie „ČO“ ťa oslovilo, ale „KTO“ ťa oslovil, lebo v mojom prípade na mňa veľmi zapôsobili a oslovili ma ľudia v seminári, hlavne predstavení. Ich srdečný otcovský prístup, ochota pomôcť, povzbudiť a poradiť mi ukazujú smer ďalšieho formovania a napredovania. A čo by som menil? Tak v prvom rade seba.

Tomáš R.: Veľmi, čo sa mi v seminári páči a čo ma oslovilo sú duchovné cvičenia. Každá prednáška mi dala niečo nové do života. Ale určite nielen to, ale aj veľa iných vecí. Napríklad, keď som si prvý krát zahral florbal. Čo by som zmenil? Tak nad tým som sa nezamýšľal, ale je dobre, že máme občas aj nejaké tie brigády.

Peter K.: V seminári sa mi páčia mesačné duchovné obnovy, kde mám ponúknuté nové myšlienky. Je to pre mňa čas kedy môžem v tichu premýšľať nad tým, čo ma oslovilo. Tiež sa mi páčia adorácie každý štvrtok, na ktoré som chodieval aj u nás doma vo farnosti. V seminári by som zmenil ranné vstávania. Aj keď sa máme premáhať, ale niekedy je to ťažké.

Johann: Najviac sa mi páči nové usporiadanie nábytku vo svojej izbe. Nemôžem však opomenúť aj ostatné: možnosť na stíšenie a vrúcnejšiu modlitbu, ktorá rozpaľuje srdce. Taktiež sa mi veľmi páči systém dňa, všetko tu má svoje miesto.

Tomáš A.: V mojom náhľade na seminár sa nezmenilo takmer nič. Páči sa mi tu je to dobré prostredie na vnútorný aj intelektuálny rozvoj človeka. Nemenil by som asi nič.

Ako hodnotíš režim v seminári, štúdium, prednášky, skúšky...?

Peter M.: Hodnotím pozitívne, sú tu všetky prostriedky na formáciu a snažím sa ich naplno využiť, či už sú to prednášky, štúdium alebo duchovný život.

Štefan: V seminárskom poriadku je čas usporiadaný pre každého. Čas určený na rozhovory s Bohom, predstavenými, spolubratmi i so svojim svedomím a pomedzi tieto rozhovory nenápadne je vsunuté štúdium. Preto si myslím, že máme priestor presne nato, čo teraz potrebujeme.

Peter H.: Režim v seminári je podľa mňa naplánovaný dobre, všetko pekne do seba zapadá. Či už je to duchovná, alebo intelektuálna formácia, alebo voľný čas.

Dávid: Každodenný režim je v seminári podľa mňa rozvrhnutý rovnomerne – je tu dostatok času na štúdium, na modlitu aj na oddych. Štúdium a prednášky sú vcelku veľmi zaujímavé.Skúšky sú niekedy ťažké, ale obohacujúce o nové poznatky a skúsenosti.

Marek: S režimom som maximálne spokojný – až na to skoré ranné vstávanie. Štúdium zatiaľ celkom dobre zvládam a keby som nebol trošku lenivý, tak by to mohlo byť aj lepšie. Priznávam, že po ročnej pauze od učenia sa mi ťažšie sadalo do lavíc a mysľou som hlavne zo začiatku cez prednášky behával po horách, ale zvykol som si. Veď čo iné mi ostávalo.

Tomáš R.: V seminári máme čas na štúdium, modlitby ale aj voľný čas pre seba. Môžem povedať, že štúdium v prvom ročníku nebolo až také náročne. Trebalo si len nad knihami sadnúť a učiť sa. Prednášky boli veľmi zaujímavé, na ktorých som sa vždy niečo nové naučil. Čo sa týka skúšok, každá skúška v seminári bola iná. Niektorá bola ľahšia, niektorá bola ťažšia. Na niektorú som sa musel učiť viac na niektorú menej. Ale s Božou pomoc som to zvládol a som rád. Teraz je predo mnou druhé skúškové obdobie, tak dúfam, že to s Božou pomocou zvládnem.

Peter K.: Myslím si, že seminársky poriadok je rozložený dobre. Pred príchodom do seminára som sa obával štúdia, ako mi pôjdu skúšky, ale s Božou pomocou sa všetko dá zvládnuť. Niekedy

je to ťažšie a inokedy ľahšie, ale v živote je to všade tak.

Johann: Režim v seminári som práve zhodnotil, štúdium a prednášky ma bavia a skúšky nech hodnotia skúšajúci.

Tomáš A.: Dobre, režim mi vyhovuje rovnako i prednášky a skúšky.

čo by si odkázal našim novým prvákom, ktorí nastúpia do formácie v septembri?

Peter M.: Aby sa prehlbovali v modlitbe, využívali všetky prostriedky a čas na formáciu – na prehlbovanie vzťahu s Bohom. A aby si uvedomili, že seminár nie je cieľ ale prostriedok isť bližšie a bližšie k Bohu, cez sviatosti, modlitbu a cez všetkých spolubratov a blízkych.

Štefan: Život, ktorý sa rozhodol žiť každý z nás, je ťažký, ale krásny. Každá práca má svoje plus a mínus. Preto, ak prídu mínusy, musíme si pomáhať plusmi. Ak prídu plusy, netreba zabúdať na mínusy. Stručne im teda odkazujem: Chlapi modlíme sa za vás a držte sa!

Peter H.: Novým prvákom by som odkázal, aby sa nebáli, nástupu do seminára, aj keď verím, že majú veľkú bázeň pred tým, aké to v seminári je, ale naozaj niet sa čoho báť. Keď sa zabehnú do „koľají“, ktoré v seminári fungujú, tak potom to už je super. Ale veď sa v septembri presvedčia sami. Naozaj sa môžu tešiť na skvelých otcov predstavených a na super spoločenstvo spolubratov.

Dávid: Nech sa snažia úprimne spoznávať Božiu vôľu, svoje povolanie a tešiť sa zo života.

Marek: Hlavne aby zostali sami sebou, aby si dobré vlastnosti zachovali, na tých menej dobrých intenzívne pracovali a aby mali stále na mysli Ježišove slová, ktoré adresoval aj im: „Poď a nasleduj ma“ . Budú to v seminári ešte veľakrát počuť, ale ja im to pripomeniem aj teraz: VYTRVAJTE prváci.

Tomáš R.: Že sa majú na čo tešiť. V seminári je veľmi dobre. Nech sa neboja.

Peter K.: Ak ste počuli slová: „Poďte za mnou a urobím z Vás rybárov ľudí“, tak sa nebojte, lebo On tam pred Vami pošle svoju milosť a dá Vám silu na prekonávanie prekážok. Život v seminári je plný skvelých prekvapení, tak vykročte smelo za Kristom.

Johann: Aby pri balení kufrov nezabudli na potrebné veci.

Tomáš A.: Aby sa nezľakli a vydržali.

čo by si zmenil, keby si bol rektor seminára?

Peter M.: Menil by som seba aby som bol stále lepší.

Štefan: Ako bonus uvediem, že sa budem modliť, aby som rektorom nebol. Ale jednu prosbu seminaristu by som splnil. Aby sa do jednotlivých blokov zaviedol výťah. Pretože schodov je tu neúrekom a pre starších ľudí je to náročnejšie.

Peter H.: Keby som bol rektorom v seminári, menil alebo riadil by som to, čo by som uznal za vhodné. Najmä by som však veci menil a riadil podľa daných okolností, ktoré sa bežne vyskytujú aj v živote mimo seminára.

(Ja osobne sa však necítim na zastávanie takejto funkcie.)

Dávid: Nič.

Marek: No ešte že ním nie som. Zatiaľ som sa nad tým nezamýšľal, ale určite by to neboli prevratné zmeny, len nejaké maličkosti na doladenie.

Tomáš R.: To je veľmi ťažká otázka. Poradím sa s vicerektorom.

Peter K.: Ako rektor by som zaviedol viac manuálnej práce, či už niekde na záhrade alebo pri prácach v seminári, nie však na úkor voľného času.

Johann: Vodu po holení. Tým chcem povedať, že by som

skôr menil seba ako seminár.

Tomáš A.: Rektora seminára – seba si ako rektora neviem predstaviť a určite by bolo množstvo iných ktorý by túto pozíciu vykonávali lepšie.

Seminárne pastoračné výlety

Prvý ročník si tohtoročný pastoračný výlet zvolil v Markušovciach. Malá dedina blízko nášho seminára, ktorú navštívili od 24.októbra do 26 októbra. Ročníkové výlety ako tento, sú skvelou príležitosťou na utuženie vzťahov, na lepšie spoznanie sa a tak na budovanie dobrého spoločenstva. Nebolo to inak ani v prípade prvákov. Na zdanie skromný výlet, s prijateľným plánom. Hneď v prvý deň sa zoznámili s farnosťou a miestnym kostolom, kde v krátkosti predstavili náš seminár. Slová prvákov sú: „ Prijali nás s veľkou láskou všetci farníci.“ Na druhý deň mali exkurz do miestneho kaštieľa, kde získali nové poznatky z miestnych dejín, čo nikdy nie je na škodu. Z výletu boli všetci pozitívne povzbudení prejavenou láskou a starostlivosťou farníkov a kňazov.

Druhý ročník navštívili v dňoch 20.-22. marca peknú dedinu na Orave z názvom Novoť. Bohatý program a milé privítanie vo farnosti, potešili bohoslovcov, ktorý si odniesli veľa pekných spomienok. Boli sa pozrieť na výrobu syra, navštívili kostol v Zakamenom, a sochu Pána Ježiša v ,,slovenskom Rio de Janeiru“ v dedine Klín.

Tretí ročník tiež smeroval na Oravu do farnosti Mútne. Ich výlet, ktorý bol v čase od 7. do 10. mája bol veľkým obohatením skúseností, a programu bohoslovcov. Na začiatku podali správu o seminári (kto sme, kde sme, ako žijeme, čo robíme) vo farnosti Mútne a vo filiálke Beňadovo. Nezaobišlo sa to ani bez náročnej fyzickej aktivity - výstupu na vrch Pilsko, ktorý dal poriadne zabrať svojou častou zmenou terénu (blato, spadnuté stromy, sneh, voda) a zabudnutými chodníkmi. Taktiež čestne obstáli vo futbalovom zápase s miništrantmi, prežili v chate pod lesom, kde teplá voda a príjemne zohriata izba nebola pripravená len stlačením gombíka. Veľkou duchovnou aktivitou bola cesta a svätá omša v Krakowe počas púte Rádia Lumen, kde si vzorne splnili svoje liturgické povinnosti. A na záver odkazú, že v modlitbách budú pamätať na všetkých, ktorí im prispeli hmotne (hlavne jedlom), ale i duchovne (modlitbou, povzbudením a veľkým príkladom života).

Štvrtý ročník zostal na východe Slovenska, a to v meste Stará Ľubovňa. Svoj čas spotrebovali plne nabitým programom, ktorý si pre nich farnosť prichystala. Ich návšteva trvala tri dni a to v čase 10.-12. októbra.

Piaty ročník svoj víkend strávil v meste Vysoké Tatry. V programe bohoslovcov okrem návštevy farnosti nemohla chýbať kvalitná túra do krásy našich Tatier. Skalnaté pleso bola prvá prekážka, ktorú zvládli. Tu sa zúčastnili súťaži v zjazde na sánkach, a práve bohoslovci si odniesol prvú cenu.

Diakoni navštívili farnosť Oravská Polhora, a trocha svojho času strávili aj v Poľsku, kde načerpali mnoho pastoračných skúseností.

Andrej Ondrejka

Po roku v semináři: špirituál

ThDr. Jaroslav Barta, PhD. (*1972) špirituál Kňazského seminára biskupa Jána Vojtaššáka. Základnú teológiu vyštudoval v Spišskej Kapitule (1993-1999). Ako pastoračný kňaz pôsobil vo farnosti Kežmarok (1999-2002), Kňažia (2008-2010) a Chrasť nad Hornádom (2010-2014). V rokoch 2002-2004 bol predstavený Domu Charitas sv. Jána Bosca v Spišskom Podhradí.
Doktorát zo spirituálnej teológie získal na Katolíckej univerzite Jána Pavla II. v Lubline (2004-2009). V roku 2009 ukončil dvojročnú formáciu v Škole vychovávateľov diecéznych a rehoľných seminárov v Krakove a Základný psychoterapeutický kurz transakčnej analýzy v Lubline.

Keď som sa dozvedel o úmysle otca biskupa Štefana Šečku vymenovať ma za špirituála Kňazského seminára, tušil som, že z pastorácie (farnosti) sa mi nebude odchádzať ľahko a že ani začiatok v seminári nebude ľahký. Tieto očakávania sa mi v plnej miere potvrdili. V seminári som si ešte viac uvedomil, že som predovšetkým pastoračným kňazom a že mi pastorácia bude veľmi chýbať. Prvý rok v seminári bol pre mňa veľmi náročný. S obdivom a rešpektom pozerám na mojich kňazských spolubratov a predchodcov, ktorí v seminári pôsobili dlhé roky. „Mojimi veriacimi“ sú teraz bohoslovci, za ktorých sa denne modlím a ktorým sa budem snažiť odovzdať to najlepšie, čo viem. Čas ukáže, či to bude stačiť. Tak ako doteraz, aj toto miesto pôsobenia som prijal v duchu poslušnosti, viery a dôvery, že Pán je s nami, že On nás vedie, a že

s každým poslaním nám dáva aj potrebné milosti. Popri štúdiu mám rád prírodu, čo sa zhmotnilo do včelárenia. Včielky sú krásnym a užitočným Božím stvorením. Okrem iného ma „nútia“ častejšie vyjsť na čerstvý vzduch, fyzický pracovať a všímať si rôzne zmeny v prírode. Včelí svet je veľmi zaujímavý a poučný. V mojej poslednej farnosti mi tento koníček „schválili“, lebo ma vraj vždy nájdu na fare alebo v záhrade.

ThDr. Jaroslav Barta, PhD.

Po dlhom čase v seminári: diakoni

Tých, ktorí o pár chvíľ po šiestich rokoch formácie vyletia plní elánu z nášho seminára, aby napĺňali Kristove poslanie sme sa tiež opýtali niekoľko otáztok:

1. Čo ti dalo 6 rokov v seminári. Spomenieš si na nejakú zaujímavú príhodu?

2. Každý má nejaký vzor. Kto je tvojím vzorom a čím ťa oslovil?

3. Načo sa najviac tešíš keď prídeš do pastorácie?

Stano:

1. Som tu len dva roky, ale aj tie boli obohacujúce. Zaujímavých príhod bolo iste dosť, no keďže rýchlo zabúdam , narýchlo si neviem nejakú vybaviť. Snáď najzaujímavejšou bolo, keď ma pred rokom otec rektor poveril službou hlavného duktora, čo asi nikto nečakal, a už vôbec nie ja . Zrazu sa ocitnete medzi dvoma „mlynskými kameňmi“ : seminárnym poriadkom a statusom „byť za dobré“ so všetkými bohoslovcami. Preto to bolo zároveň obohacujúce – v pastorácii to bude často podobné. Najviac mi bude chýbať asi zážitok spoločenstva ľudí s bohatstvom rôznorodých darov a talentov, ktorí majú spoločný cieľ a snažia ísť za ním. V podstate sa o toto sa snažíme aj v pastorácii

2. Môj vzor? Mal by som v prvom rade spomenúť nášho Majstra , no okrem svojich svätých patrónov Stanislava a Benedikta, ma oslovil sv. Alfonz de Liguori, pre jeho pastoračno – misijný prístup. Živým vzorom mi je môj bývalý farár o. Ján, pre jeho skutočne otcovské pastoračné vedenie celého spektra farníkov.

3. Na všetkých, ktorí vo svojej „životnej dráme“ pochopili, že bez Boha to nemá zmysel, a taktiež na tých ktorí to ešte potrebujú pochopiť. Že môžem byť účinným nástrojom Božej milosti tam, kde to On potrebuje. I keď viem, že to nebude vždy ľahké.

Martin:

1. Každý rok v seminári bol niečím výnimočný. Prinášal nové výzvy, skúšky, trápenia, ale aj radosti a povzbudenia. Môžem povedať, že 6 rokov ubehlo rýchlo. Za tento čas som spoznal lepšie seba, svoje povolanie a nadobudol dobrý základ do kňazského života. Zaujímavých príhod je veľa, niektoré môžu byť zverejnené iné skôr (radšej) nie. Najvtipnejšie a najzaujímavejšie príhody sa mi spájajú s pastoračnými aktivitami (v Spišských Vlachoch a v Hodkovciach, miništrantské tábory, učenie v školách) a spoločnými výletmi, púťami zo seminára. Obzvlášť veľkým zážitkom a miestami i dobrodružstvom bola pre mňa púť do Svätej Zeme. Čo mi bude najviac chýbať? Ťažko povedať, každá etapa života prináša so sebou niečo nové (snáď aj lepšie), ale ak mám odpovedať tak je to poriadok. V zmysle rozdelenia času na modlitbu, štúdium a oddych. Myslím si, že v pastorácii je omnoho náročnejšie si nájsť potrebný čas na Boha i seba.

2. Jeden konkrétny vzor, ktorý by mi bol vzorom vo všetkom nemám. Mám teda viac vzorov. Ak nerátam svätých, ale žijúcich ľudí, tak vzorom pracovitosti a zodpovednosti sú pre mňa rodičia. Z kňazských vzorov sú to kňazi, s ktorými som v pravidelnom kontakte. Každý z nich má vlastnosť, schopnosť, ktorá mi je vzorom do kňazského života, napr.: ochota v spovedaní, v prípravách kázní, v prejavenej službe veriacim, v aktivitách i činnostiach. Medzi môj veľký vzor pokory, múdrosti a dialógu patrí emeritný pápež Benedikt XVI.

3. Na službu, ktorú budem vykonávať v konkrétnej farnosti.

Pavol:

1. Šesť rokov je dlhá doba, tak sa mi to javilo na začiatku pred vstupom do seminára, ale ubehlo to veľmi rýchlo. Bolo to obdobie sebapoznávania a hlbšieho rozvíjania môjho vzťahu s Bohom. Ako som postupoval jednotlivými ročníkmi

vyššie, vždy viac som si uvedomoval, že moje povolanie ku kňazstvu, ktoré som pociťoval, je Božie dielo. Veľa som musel pracovať na sebe, ale s Božou pomocou a s pomocou ľudí, ktorých mi Pán dal do cesty som to zvládol a čaká ma nový začiatok a nové výzvy.

Zážitkov zo seminára i mimo neho je dostatok. Nie je tu núdza aj o humorné situácie, čo prispieva k takej dobrej atmosfére. Keď si len spomeniem ako sme nacvičovali scénky na sv. Mikuláša pre „chlapcov“ z Hodkoviec a zo Spišských Vlachov, veľmi sme sa pobavili. A v skutočnosti obsahovali tieto vystúpenia aj isté posolstvo a hlbokú myšlienku. Odporúčam si pozrieť videá z týchto akcií.
Ťažko povedať dopredu čo mi bude chýbať z tohto prostredia na novom pôsobisku. Nie som typ človeka, ktorý sa príliš viaže na ľudí alebo miesto. S odstupom času sa určite niečo nájde, možno spoločná modlitba v kaplnke, alebo taká „bezstarostnosť“ v istých chvíľach, ktoré som tu prežíval.

2. Určite najväčším vzorom je sám Ježiš Kristus, jemu sa máme všetci čo najviac pripodobňovať. Na druhom mieste je Panna Mária, v počúvaní, zachovávaní a uskutočňovaní Božieho slova. Potom by som uviedol príklad svätých ako sv. Pavol, sv. Alfonz Mária de Ligouri a iní. Myslím, že v každom človeku by sme mohli vyzdvihnúť nejakú pozitívnu vlastnosť hodnú nasledovania. Vzorom vo vytrvalosti vo viere a zodpovedného prístupu k životu sú moji rodičia.

3. Neviem ešte kde budem pôsobiť, ale teším sa na nové prostredie a ľudí, ktorých spoznám. A predovšetkým na vykonávanie mojej kňazskej služby, ktorá bude iste náročná, ale spolu so sv. Pavlom si vždy môžem povedať: „Všetko môžem v tom, ktorý ma posilňuje.“ (Flp 4, 13)

Marián:

1. Šesť rokov v kňazskom seminári hodnotím ako celkom pekný čas, čas prípravy na kňazstvo, čas osobnej formácie a duchovného dozrievania. Pravdupovediac, ani neviem, ako rýchlo ten čas preletel. Mám ešte v živej pamäti, ako som prvý krát s určitými obavami, ale aj s radosťou vstupoval do seminára a teraz je to podobné – s radosťou, no aj s bázňou vstupujem do kňazstva a do pastorácie. Život v seminári iste priniesol množstvo zaujímavých situácií, zvlášť si spomínam na stretnutie s diviakom na baldovskej ceste. A čo mi bude najviac chýbať? Nuž, ťažko teraz povedať, to asi zistím až vtedy, keď mi to skutočne bude chýbať.

2. Tých vzorov má iste každý aj viac. Občas v homíliách hovorím, že vzorom pre každého kresťana má byť sám Ježiš Kristus, o to viac pre kňaza. Kristus je naozaj tým vzorom „par excellence“. Pre mňa osobne je veľkým vzorom i emeritný pápež Benedikt XVI., i keď po jeho zvolení mi nebol nejako zvlášť sympatický. Postupne som si však začal všímať jeho veľkú múdrosť, duchovnú hĺbku, či úžasný liturgický cit. Okrem týchto veľmi vznešených a tak trochu vzdialených vzorov sa však snažím všímať si na každom vo svojom okolí niečo dobré, z čoho by som si aj ja mohol vziať príklad. Aj viacerí kňazi nášho biskupstva sú mojimi vzormi, ale nechcem ich tu menovať.

3. Teším sa na kontakt s ľuďmi. Teším sa na to, že im ako nástroj v Božích rukách budem môcť sprostredkovať Božiu milosť – v tomto kontexte sa

zvlášť teším do spovednice, kde budem ako vysluhovateľ Božieho milosrdenstva sprostredkovávať odpustenie a zmierenie s Bohom. Dúfam, že táto moja radosť mi vydrží čo najdlhšie.

Tomáš M.:

1. Je ťažké zhodnotiť mojich prežitých šesť rokov v kňazskom seminári. Počas šiestich rokov som prežil pekné i ťažké chvíle, ktoré ma posunuli dopredu tak v duchovnom živote ako aj v intelektuálnom. Na druhej strane som sa stretol aj s takými ľuďmi, ktorí ma učili a formovali moju osobnosť. Mám aj veľa zaujímavých príhod z tohto seminára, na čo stále budem pamätať. Ale ich tu nebudem spomínať. Po tretie veľmi sa teším tomu, že som mohol spoznať veľa ľudí aj zo zahraničia, ako napríklad veriacich z Maďarska, ktorí navštívili našu Spišskú Kapitulu a kňazský seminár a s ktorými som v kontakte.

2. Áno, mám vzory, ktoré ma neustále inšpirujú v mojom duchovnom živote. Medzi ne patrí svätý Ján Pavol II., páter Pio, svätý František z Assisi a ctihodná sestra Zdenka. Oslovila ma ich jednoduchosť, pokora, skromnosť.

3. Veľmi sa teším do pastorácie – venovať sa ľuďom, mládeži, Rómom atď.

Peter:

1. Šesť rokov v seminári mi prinieslo veľa krásnych chvíľ, ako i chvíle ťažké. Ale pekné na tom je, že každá či už tá pozitívna alebo negatívna skúsenosť ma posunula ďalej. Vnímam to ako čas dozrievania pre to moje životné povolanie - kňazstvo. Asi najviac mi bude chýbať, ten čas, ktorý som vedel, že mám pre seba. Myslím, že toľko ho už v pastorácii mať nebudem.

2. Mám vo svojom živote viacero vzorov, ale keby som mal vybrať dva najväčšie, ktoré mám, tak to je v prvom rade pápež Benedikt XVI. a môj bývalý principál pán farár Milan Holík. Oslovili má svojou veľkou pracovitosťou a ľudskou múdrosťou. U pápeža Benedikta ma fascinuje ešte jeho teologická výška a láska k liturgii. Pán farár Milan Holík ma oslovil svojím zapálením v pastorácii a jeho otcovským srdcom.

3. Ťažko povedať na čo sa teším. Azda na to, že budem môcť ľuďom sprostredkovať Božie odpustenie skrze sviatosť pokánia, a že budem môcť sláviť liturgiu.

Lukáš:

1. Po šiestich rokoch v seminári mi napádajú rôzne myšlienky. Na jednej strane si uvedomujem, koľko sa toho dalo spraviť ešte viac, ako sa dal ten čas využiť ešte lepšie, či už pre štúdium alebo duchovný život. Možno aj čo sa týka vzťahov, spätne v niektorých prípadoch si človek uvedomí, že sa mal zachovať inak, že mu mohlo viac záležať na tých, ktorých mal okolo seba. Všetko toto však už musíme nechať iba milosrdnej Božej láske.

Zo seminára si preto treba odniesť iba tie pekné spomienky. Za šesť rokov je ich naozaj mnoho, od udalostí, ktoré sa prihodili počas každodenného stereotypu až po niektoré zvláštne dni, či už počas rôznych slávností, letných akcií alebo výletov (zvlášť pekne si spomínam na púť do Svätej zeme). Pre mňa sú osobitne

vzácne spomienky na spoločné chvíle strávené pri tvorbe tohto časopisu, ktorý mi svojho času zvlášť prirástol k srdcu, spolu so všetkými, ktorí mu dávali život.

Každý vie, že v seminári je len dočasu, preto si myslím, že ku koncu by mal vedieť sa postupne odpútavať od seminárskeho spoločenstva, aby mu seminár nechýbal. Istotne, priatelia ostávajú a aj keď niektorí ešte nejaký čas zostanú v seminári, teším sa, že časom sa stretneme na rôznych miestach našej diecézy, už ako vysvätení kňazi.

2. Kňaz by mal mať predovšetkým kňazské vzory. Možno nie len jeden, lebo ťažko je napodobňovať vo všetkom len jedného konkrétneho svätca alebo nejakého známeho kňaza, pretože všetci sme originálni. Ja mám na svojich primičných obrázkoch troch kňazov: pápeža sv. Pia X., biskupa Jána Vojtaššáka a kňaza sv. Jána Bosca. Sú mi vzorom vo vernosti Cirkvi, kňazskému povolaniu, v dôvere k Panne Márii a v láske k im zvereným veriacim. V životných a kňazských postojoch je mi veľmi blízky prof. Ladislav Hanus. Napokon, zo žijúcich kňazov na univerzálnej úrovni obdivujem jasnosť a vernosť náuke Cirkvi, ktorú prezentuje americký kardinál Raymond Leo Burke a v našej diecéze veľký profesor Alojz Frankovský.

3. V pastorácii sa najviac teším na to, čo je pre kňaza najvlastnejšie a v čom ho nemôže nikto iný zastúpiť a to je vysluhovanie sviatostí. Uvedomujem si, že najmä pri tejto činnosti budem na jednej strane najbližšie k Bohu a na druhej najužitočnejší pre ľudí. Zvlášť sa s bázňou teším na celebrovanie svätej omše, toho najvzácnejšieho a najvznešenejšieho čo nám Kristus zanechal na tejto zemi. Teším sa, zároveň však pociťujem aj obrovský rešpekt pred vysluhovaním sviatosti zmierenia, resp. pomazania chorých, pri ktorých sa rozhoduje o večnosti človeka. Verím, že Ten, ktorý pôsobí v týchto znakoch, bude pomáhať aj svojmu nedokonalému „nástroju", ktorý si sám vybral.

Tomáš:

1. Je to ťažké zhodnotiť, lebo bolo toho veľmi veľa. Za šesť rokov sa dá toho veľa stihnúť a zažiť, ale na mnohé sa zabudne. Seminár je miesto, kde som stretol veľmi dobrých ľudí, ktorí mi pomohli a boli mi oporou v živote. Vedeli ma podržať, ale aj napomenúť a preto si ich nesmierne vážim. Príhody radšej nebudem rozprávať, lebo ich pochopí len málo ľudí. Najviac mi bude chýbať asi ten „bezstarostný život", že sa človek nemusel starať, či je navarené alebo čo bude jesť, či má kde spať alebo čo bude robiť, lebo o toto všetko som mal postarané.

2. Spomedzi svätých je to Panna Mária a konkrétne je to jej ochotná služba prijať Božie slovo a ochota isť pomôcť svojim blížnym. Kňazským vzorom je pre mňa môj bývalý pán farár Milan. Je pre mňa príkladom obetavej kňazskej služby.

3. Teším sa na nových ľudí a celkovo na pastoráciu.

Rok zasväteného života

Pápež František sa rozhodol vyhlásiť Rok zasväteného života pri príležitosti 50. výročia dogmatickej konštitúcie o Cirkvi Lumen gentium, ktorá v šiestej kapitole hovorí o rehoľníkoch, ako aj dekrétu Perfectae caritatis o obnove rehoľného života. Tento rok je obzvlášť dôležitý pre tých, ktorí zasvätili svoj život Bohu, no zároveň nesie veľké posolstvo aj pre nás.

Zasvätenie má v Cirkvi veľký význam a zohráva veľkú úlohu pri samotnom šírení evanjelia. Jacgues Dupont, prior veľkej kartúzy Serra San Bruno, veľmi trefne vysvetľuje podstatu a úlohu zasvätených. „Vo veľkej stavbe, ktorou je Cirkev, zasvätený život plní funkciu elektrickej zásuvky. Myslím tým presne to zariadenie umiestnené v spodnej časti steny, do ktorého vsúvame zástrčku vybavenú káblom, čo spája lampu so zdrojom energie. Práve táto zásuvka zabezpečuje trvalý kontakt so zdrojom svetla, tepla a sily, s večným Zdrojom.“ Podľa tejto pozoruhodnej definície môžeme povedať, že zasvätený brat či sestra si vyberajú cestu pokory, na ktorej túžia mať blízky a úplný kontakt s Pánom. Ideál ich života je Kristus a vnútorné stotožnenie sa s ním. Mieru stotožnenia naznačil už sv. Pavol vo svojom liste Filipanom, keď povedal: „Pre mňa žiť je Kristus.“ Táto miera si vyžaduje od zasvätených byť na zemi iba malými, chudobnými a neznámymi robotníkmi neočakávajúcimi odmenu v konkrétnej prítomnosti, ale v rajskej budúcnosti. Táto cesta nám dáva jasný odkaz, že pozemský život, ktorý žijeme tu a teraz, nie je konečný a cieľový, ale len prechodný. Pripomína nám, že každý jeden sme povolaní žiť pre nebeské kráľovstvo. Súčasný teológ Ugo Vanni v diele Opojenie duchom nám vysvetľuje samotný obsah povolania. Tvrdí, že „zasvätený život v každej dobe je zamilovanie, druh predĺžených a opakovaných zásnub, ktoré sa nedajú

2015

ROK ZASVÄTENÉHO ŽIVOTA

vysvetliť slovami, no nachádza sa v nich logika prvotnej lásky. Všetko sa pohybuje medzi Kristom, ktorý miluje a volanou osobou, ktorá odpovedá.“ Preto povolanie nie je len pasívne odovzdanie sa do Božích rúk, ale prechádza do aktivity povolaného človeka, ktorý prehlbuje vzťah s Pánom a požaduje od neho odpoveď, aby bola Božia vôľa naplnená. Odpoveď na Pánovu výzvu „Poď za mnou“ si vyžaduje úplnosť, nemožno ponúkať polovičné odpovede Bohu.

Svätý Otec František pri príležitosti tohto roka napísal list venovaný všetkým zasväteným, v ktorom kladie do popredia evanjelium a tým nám odkrýva pravé posolstvo zasväteného života. Nabáda na pravdivosť, radikálnosť a úprimnosť v jeho uskutočňovaní. Upozorňuje, že evanjelium sa nemôže stať za žiadnych okolností len povinným denným čítaním, ale má sa sústrediť na uživotnenie čítaného slova počas celého dňa vo všedných povinnostiach. Vďaka opravdivosti Slova realizovanom v činoch dochádza k vernosti poslania. Týmto spôsobom Svätý Otec ponúka každodenný program rehoľníkom, aby boli „ženami a mužmi komúnia“, ktorý je pre každého z nich darom. Darom, v ktorom môžu zažívať novú formu rodinného prostredia. Z tejto plnosti vzťahov s Pánom a medzi sebou navzájom sú povolaní zažívať a odovzdávať radosť, ktorá je veľkým znakom prijatia povolania. Mohli by sme povedať, že Svätý Otec stavia rehoľníkov do pozície, aby prijali radosť ako najbližšiu teológiu ich života. „Sme povolaní, aby sme zakúšali a ukazovali, že

Boh je schopný naplniť naše srdce a urobiť nás šťastnými bez toho, aby sme museli svoje šťastie hľadať inde. Opravdivé bratstvo prežívané v našich komunitách živí našu radosť. Naše úplné oddanie sa službe Cirkvi, rodinám, mladým, starým a chudobným nám umožňuje ľudsky sa realizovať a dáva plnosť nášmu životu.“ Týmto spôsobom poukazuje na skutočnosť, že samotné povolanie sa najlepšie šíri radostným svedectvom života rehoľníkov, ktoré priťahuje na základe dokonalej radosti, čerpajúcej z Kristovej tváre. Preto právom Svätý Otec očakáva od rehoľníkov, aby prebudili svet. Uvedomuje si, že smutné tváre a unudenosť by mali byť prežiarené Kristovou láskou podávanou na tácke radosti, aby kresťania, ktorí žijú kresťanský život vo svojich farnostiach, nezažívali smutné nasledovanie Krista, ale aby boli neustále napĺňaní milosťou, ktorá je schopná uskutočňovať Boží čas, bohatý na premenu a otvorenosť voči vnuknutiam Ducha. V závere nám pripomína, že Rok zasväteného života sa netýka len zasvätených osôb, ale celej Cirkvi. Zvlášť vyzdvihuje rodinu ako tú, bez ktorej by sme boli ochudobnení o mnoho dobrého a ľudského. Uvedomuje si, že povolania vznikajú v rodinách, a preto ich pozýva k užšiemu vzťahu na živote miestnej cirkvi.

Dávid Sklarčík

Pripomíname si 50. výročie ukončenia 2. Vatikánskeho koncilu

Druhý vatikánsky koncil bol prvý všeobecný koncil, ktorý nevydal žiadne odsúdenia. Počnúc prvým všeobecným koncilom v Nicei v roku 325 každý ďalší koncil bol zvolaný na to, aby niekoho alebo niečo odsúdil. V ranej Cirkvi podnietili stretnutia predstaviteľov Cirkvi také herézy ako arianizmus a pelagianizmus. V stredoveku to bol protestantizmus a neskôr modernizmus. Biskupi a ďalší predstavitelia na týchto zhromaždeniach objasňovali učenie Cirkvi a exkomunikovali tých, ktorí šírili falošné učenie.

Druhý vatikánsky koncil však neoznačil nijaké heretické učenia. Nevybral žiadnych jedincov na exkomunikáciu. Zaujal úplne iný postoj. Ako povedal dnes už svätý pápež Ján XXIII. vo svojej homílii pri otvorení koncilu:„Bludy miznú tak rýchlo, ako vznikajú. Je to podobné ako hmla, ktorá mizne pred slnkom. Cirkev vždy odmietala tieto bludy. Často ich veľmi prísne odsudzovala. Dnes Kristova nevesta uprednostňuje viac používať liek milosrdenstva ako prísnosť.“

25. januára 1959, tri mesiace od svojho zvolenie za pápeža, oznámil Ján XXIII. úmysel zvolať všeobecný koncil s cieľom zrevidovať cirkevnú doktrínu. Koncil sa pripravoval takmer tri roky. Bol to aj prvý všeobecný koncil, ktorý prijímal podnety z iných kresťanských spoločenstiev. Anglikáni, pravoslávni, luteráni a ďalší boli pozvaní zúčastňovať sa na zasadnutiach a predložiť svoje postrehy a návrhy.

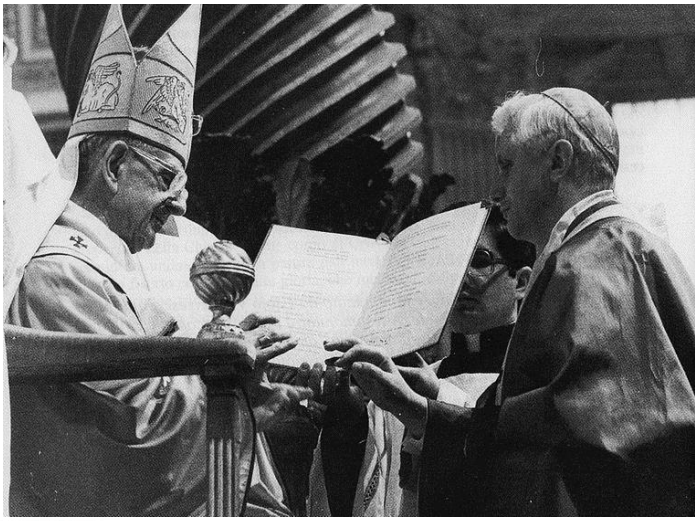

Koncil bol zahájený 11. októbra 1962 slávnostnou svätou omšou v bazilike sv. Petra. Na tomto otvorení sa zúčastnilo množstvo kardinálov, patriarchov, arcibiskupov, ale aj predstavitelia nekatolíckych cirkví a taktiež mnoho delegácií z rozličných krajín. Pôvodne koncil mal trvať krátko. Ukázalo, že problémov ktoré treba riešiť je veľa a taktiež názory koncilových otcov sa rozchádzali. Počas konania

koncilu roku 1963, zomiera pápež Ján XXIII. a jeho nástupcom sa stáva Pavol VI., ktorý sa rozhodol pokračovať v koncile. Zasadania trvali až do roku 1965.

Všetky prvky Druhého vatikánskeho koncilu poukazujú na to, akú vieru máme šíriť ďalej podľa Božieho povolania. Pápež Ján XXIII. spolu s pápežom Pavlom VI., svojím nástupcom hovoria o tom, aby ľudia boli oslovovaní láskou, aby naozaj verili, že Duch dokáže šíriť evanjelium nielen prostredníctvom slov, ale aj svedectvom života. Koncilom sa mení aj prístup Cirkvi k nekatolíkom, koncil nám naozaj ukázal, že každý, kto hľadá Boha s dobrým a úprimným srdcom, si zaslúži našu úctu.

Novinkou DVK bolo to, že konciloví otcovia pozvali laikov, aby sa zúčastnili na koncile. Objasnili, že Cirkev netvoria len biskupi, kardináli a kňazi, ale každý, kto je pokrstený v Kristovi. Pobádali k tomu, aby sa dôverovalo všetkým ľuďom, lebo Boh môže pôsobiť prostredníctvom každého, kto sa usiluje o svätosť, nielen prostredníctvom vysvätených služobníkov a teologických odborníkov. Druhý vatikánsky koncil je považovaný za najvýznamnejší medzník v dejinách Cirkvi. Jeho ovocím sú štyri konštitúcie, deväť dekrétov a tri deklarácie. Tento rok slávime päťdesiat rokov od jeho slávnostného ukončenia. Je to určite doba kedy je potrebné koncil nanovo objavovať, vrátiť sa k jeho textom s pokorou. Dnes sa musíme naozaj pokorne započúvať do koncilu, aby sme pochopili, čo skutočne Duch Svätý chcel povedať Cirkvi, musíme naozaj čítať koncilové dokumenty v kontinuite celej tradícii Cirkvi. Musíme si aj dnes uvedomiť a priznať, že ešte stále existuje mnoho koncilových odporúčaní, ktoré čakajú na svoju realizáciu, avšak ako hovorí kardinál Piacenza: „Koncil má prorocký charakter. Nie je nič zvláštne, že jeho pochopenie potrebuje toľko času, a dodáva, že medzi najvýznamnejšie úspechy koncilu patrí objavenie všeobecného povolania všetkých pokrstených, ekumenické otvorenie pre kresťanov iných vyznaní a docenenie biskupskej kolegiality.“

Sv. Makárius Veľký (egyptský, starší)
(narodil sa v roku 300 - zomrel okolo 390)

Ak pôsobil Duch Svätý už v Starom zákone, čím viac pôsobí v Novom.

Pätdesiata homília

//(autor homílie v skratke napísal, o čom pojednáva)//
1. Ani Eliáš ani Mojžiš nekonal zázraky svojou vlastnou mocou; 2. podobne i Dávid iba mocou Božou usmrtil Goliáša, Jozue rozbúral múry Jericha a zastavil slnko a Mojžiš víťazil nad Amalekitmi; 3. podobne bola Božia moc aj s prorokmi. 4. Čím viac vyleje Boh svojho Ducha v Novom zákone - oproti Starému zákonu (poz. redaktora), hoci nie bez skúšky a bez protivenstiev uložených človeku; preto nech nikto ani v milosti nepyšnie, ani v protivenstvách nezúfa.

samotná homília:

1. Kto to bol, čo zavrel brány nebies? Eliáš, či skôr Boh v ňom, ktorý i dažďu prikazoval? Som za to, že sám Pán nebies zasadol vo vnútri jeho ducha a že jeho jazykom Božie Slovo zabránilo, aby dážď nezostúpil na zem. I znova prehovoril a otvorili sa brány nebies a dážď padal. Podobne i Mojžiš vrhol palicu a stala sa hadom; a opäť prehovoril a stala sa palicou. Vzal popol z pece a roztrúsil ho a boli vredy; opäť prikázal, i povstali ploštice a žaby. Či by mohla takéto veci dokázať ľudská prirodzenosť? On prehovoril k moru a rozdelilo sa, k rieke a premenila sa na

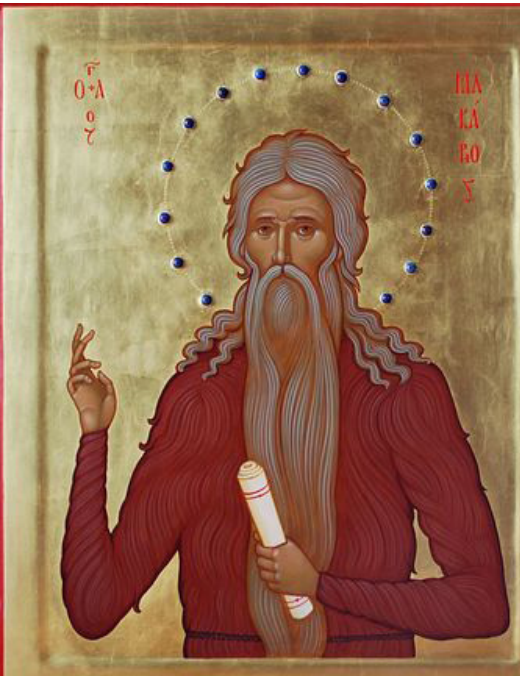

krv. Ale je zrejmé, že nebeská moc prebývala v Mojžišovej mysli a skrze neho činila tieto znamenia.

2. Ako sa mohol Dávid vydať do boja bez zbrane s takým obrom? Aj keď vrhol kameň po tomto cudzincovi, tu zaiste Božia ruka Dávidovou rukou riadila kameň a Božia moc usmrtila obra a dosiahla víťazstvo. Nemohol tak urobiť Dávid so svojím slabým telom. Jozue, Nunov syn, keď prišiel k Jerichu, obliehal ho sedem dní a svojou silou nič vlastného nepodnikol; ale akonáhle Boh zavelil, padli múry samé od seba. A keď vošiel do zasľúbenej zeme, hovorí k nemu Boh: Tiahni do boja. Jozue odpovedá: Pane ako žiješ! Bez teba nepotiahnem. A kto to bol, čo prikázal slnku, aby stálo ešte zo dve hodiny, pokiaľ trval boj? A či vari jeho vlastná prirodzenosť či moc, ktorá pri ňom bola? A keď sa Mojžiš zrazil s Amalekom, dokiaľ dvíhal svoje ruky k nebesiam k Bohu, porážal Amalekitov, ale akonáhle ich spustil, víťazil Amalek.

3. Potom, keď počuješ takéto udalosti, nech ti myseľ ďaleko nezabieha, ale skôr ju obráť sám na seba, pretože sú náznakom a náčrtom skutočných vecí. Alebo keď ruky svojej mysle a svoje myšlienky budeš dvíhať k nebesiam a žiadostivo budeš pripútaný k Pánovi, satan tvojím myšlienkam podľahne. A ako jerišské múry padli Božou mocou, tak budú i teraz Božou mocou podvrátené múry neprávosti prekážajúce tvojej mysli a tiež mestá satana i tvojich nepriateľov. Tak bola za tieňa /Starého zákona/ Božia moc so spravodlivými bez prietrže - bez vyliatia Ducha (pozn. redaktora) a spôsobovala zjavné zázraky; v ich vnútri tak prebývala Božia milosť. Podobne pôsobil Duch i v prorokoch a dával ich dušiam prorokovať a hovoriť a hlásať svetu veľké veci, kedykoľvek bolo treba, pretože nehovorili ustavične, ale skôr, keď to chcel Duch v nich prebývajúci; avšak moc stále bola pri nich.

4. I keď teda Duch Svätý bol tak hojne vyliaty na tieň – na Starý zákon (pozn. redaktora), čím viac na Nový zákon, na kríž, na Kristov príchod, kde zas sa stalo vyliatie a spojenie Ducha! „Vylejem“ hovorí prorok (Joel 2,28. Sk 2,16n.), „ Ducha svojho na každé telo“. To je, čo sám Pán povedal (Mt 28,20): „ Ja s vami som až do skončenia sveta“; lebo každý, kto hľadá nachádza. Keď vy hoci ste zlí, viete dobré dary dávať svojím synom, čím viac otec nebeský dá Ducha Svätého tým, ktorí ho prosia (Mt 7,8n.), mocou a veľkou istotou viery podľa apoštola (Ef 3,16). Takéto veci človek nadobúda svojou mierou, prácou, veľkou námahou a láskou k nemu, cvičením vnútorných zmyslov duše, ako bolo povedané v dobrom i v zlom, úkladmi a

nájazdami, rozličnými nástrahami a klamstvami, neprávosťami, podobne však i rozmanitými darmi milosti a všelijakou pomocou a mocou pochádzajúcej od Ducha. Lebo kto pozná jazvu neprávosti, svojimi vášňami poškvrňuje vnútorného človeka, a nepoznáva v sebe pomoc Ducha Svätého, Ducha pravdy, toho Ducha, ktorý posilňuje človeka a obnovuje dušu srdečným plesaním. Takýto človek kráča v nerozhodnosti, nepozná rôznorodé riadenie Božej milosti a pokoja. A zase, komu Pán pomáha a tento požíva duchovné radosti a nebeské dary a ak sa domnieva, že už teraz nie je podrobený hriechu, ten klame a podvádza samého seba. Nerozoznáva klamnú povahu neprávosti a neráta, že

len pomaly človek dospieva v mládenca a v dokonalosť v Kristovi. Lebo pomocou Ducha svätého a božského rozhojnená viera prospieva a všelijaké hradby zlých myšlienok bývajú po častiach celkom rozbúrané. A každý z nás je teda povinný skúmať, či našiel poklad v tej hlinenej nádobe, či sa odel purpurom Ducha, či uzrel kráľa a našiel odpočinok po jeho boku, alebo či sa snáď naklonil k vonkajším príbytkom; lebo duša má mnoho údov a veľkú hĺbku a hriech v nej zaujal všetky jej údy a pastviny srdca. Keď však človek hľadá, prichádza k nemu milosť a získava oba údy duše zároveň. Kto teda nemá skúsenosti, nadobúdajúc útechu milosti, domnieva sa, že milosť už všetky údy duše získala a že hriech bol vykorenený. Ale väčšiu časť drží hriech a milosť iba jeden diel; a býva oklamaný, bez toho, aby o tom vedel.

Mám toho ešte veľa, čo by som vám položil na srdce a o čom by ste úprimne mali uvažovať, ale ako rozumným ľuďom som vám dal aspoň malú pohnútku, aby ste prácou a rozjímaním nad týmito rečami a pomocou nich, stali sa múdrejšími v Kristovi a jednoduchosťou svojho srdca rozhojnili jeho milosť a moc pravdy, aby ste si všakovakou istotou zachovali svoju spásu a aby ste zbavení všelijakých úkladov a protivníkových klamstiev, boli uznaní bez úhony a bez porážky v deň súdu nášho Pána Ježiša Krista. Jemu nech je sláva, lebo on panuje s Otcom i darcom života Duchom svojím teraz i vždycky na nekonečné veky vekov! Amen.

Porov.:Vlček, Jan - Bauer, František (ed.): Sv. Makaria aegyptského padesát homilií duchovních., Praha: Dědictwí swatého Prokopa w Praze, 1876, s. 193 – 195.

Bc. Ján Mahút

Nenechám vás ako siroty (Jn 14,18)

15. januára 2015 oslávil rožňavský otec biskup Vladimír Filo 75 rokov. Podľa kánonického práva je to vek, pri ktorom biskupi končia svoju púť ako hlava diecézy. Stávajú sa emeritnými biskupmi. Rožňavskú diecézu viedol 7 rokov, avšak pri jej spravovaní stál už od roku 2002. Staral sa o ňu ako pastier 13 rokov. Počas svojej služby vysvätil pre službu diecézy viacero kňazov a mnohých birmovancov uviedol do sveta dospelých kresťanov.

Na sobotu 21. marca 2015 boli pozvaní kňazi rožňavskej diecézy do svojej katedrály na stretnutie s otcom biskupom. Tí, ktorí tam prišli v očakávaní oznámenia mena nového biskupa, sa ho aj dočkali. *„Dnes napoludnie bolo zverejnené rozhodnutie pápeža Františka, ktorým vymenoval za nového rožňavského diecézneho biskupa J. E. Mons. Stanislava Stolárika, doterajšieho pomocného biskupa Košickej arcidiecézy. Zverejnenie sme prijali v srdci Rožňavy - v Katedrále Nanebovzatia Panny Márie. Spoločnou modlitbou sme spolu s kňazmi a veriacimi poďakovali za dar nového biskupa, ktorý Svätý Otec dal našej diecéze. V tejto modlitbe za nového biskupa diecézy chceme pokračovať i naďalej a vyprosovať mu Božie požehnanie a silu, aby bol dobrým otcom všetkým ľuďom dobrej vôle v diecéze, ktorá mu bola naplno zverená. Nášmu novému pastierovi želáme silu, aby bol pokorným služobníkom pre všetkých. Zároveň mu ponúkame bratskú lásku, aby sa u nás cítil ako doma, keďže sám je rodákom z Rožňavy.“* (vyhlásenie rožňavskej diecézy k menovaniu nového biskupa, z článku TK KBS)

Mons. Stanislav Stolárik pochádza z viacpočetnej rodiny, z 8 súrodencov. Narodil sa ako 7. v poradí. Jeho rodičia boli jednoduchí a úprimní, v rodine mali už predtým viacero duchovných povolaní a matka sa tiež modlila, aby jeden z jej synov sa stal kňazom. Bol pokrstený v Rožňave, ale po presťahovaní rodiny vyrastal v

Košiciach. Od chlapčenských čias bol jeho veľkou záľubou futbal, ktorému sa chcel venovať, avšak neskôr prišlo povolanie ku kňazstvu. Jeho vzormi boli hlavne svätí ako Dominik Savio, neskôr Don Bosco, ďalej misionár, ale i kňazi, pri ktorých miništroval.

Teológiu študoval v bratislavskom semináři počas totalitného obdobia. Strach z prenasledovania, kvôli ceste, ktorú si vybral, nepociťoval: **„Boh mi dával silu na to, aby ma to netrápilo.“** Avšak bol si aj vedomý toho, že **„pokiaľ z vás biskup nezložil ruky, nebolo isté, či budete kňazmi.“** Doteraz na seminár spomína ako na najkrajšie obdobie svojho života.

Vždy ho priťahovala história, ale keď sa otváral seminár v Košiciach, vtedajší otec biskup ho požiadal, aby vyučoval filozofiu. Aj v súčasnosti ju vyučuje a chce práve poukázať ako je v živote dôležitá. **„Vedomosti, ktoré človek získava štúdium, nútia človeka k mysleniu, a toto myslenia znova vedie k rozlišovaniu, ktoré je v dnešnej dobe tak dôležité.“**

Filozof, ale i autor, ktorý ho najviac oslovil je sv. Ján Pavol II., ktorý ho aj vymenoval za pomocného košického biskupa. Menovanie prijal s prekvapením, pretože takúto túžbu v sebe nikdy nenosil ani neživil. Prijal ho ako prejav dôvery, pretože **„keď Pán povoláva, je potrebné vykročiť.“**

Ani ako biskup nestratil záľubu pre futbal, hokej a šport všeobecne, rád si odpočinie pri zaujímavom detektívnom príbehu, v ktorom sa odhaľuje a vykresľuje vnútro človeka. V knihách hľadá posolstvo, ktoré preniká do duše človeka alebo sa týka aktuálnych problémov dnešného sveta.

Po menovaní za rožňavského biskupa, s pokorou priznáva, že vstupuje do pre neho neznámeho prostredia, v ktorom však pozná zopár kňazov. **„Pán Boh ma posiela a ja mu dôverujem, On mi dá potrebnú silu a už teraz prijímam všetkých veriacich rožňavskej diecézy do svojho srdca.“** A tak dôverujúc **„v moc Ducha Svätého spolu s Pannou Máriou“** (biskupské heslo: In virtute Spiritu Sancti cum Maria)16. mája, na sviatok Jána Nepomuckého – patróna rožňavskej diecézy, prichádza otec biskup Stanislav Stolárik na svoje nové pôsobisko.

(spracované podľa rozhovorov o. biskupa Stanislava Stolárika pre TV LUX, Katolícke noviny a Rádio Lumen)

Bc. Peter Kovalič

Výchova kňazov na Spiši

Kňazský seminár a učiteľský ústav, severná strana

História výchovy kňazov na Spiši je veľmi rozsiahla a už v časoch dávno pred zriadením kňazského seminára bolo na Spiši vysvätených mnoho kňazov, ktorí sa tu aj k svojej službe formovali podľa dávnych obyčajov. Už za prepošta Mateja (1234 – 1258) bola v spišskom prepošstve kapitulská významná škola, ktorú viedli lektor a kantor. V spišskom prepošstve však príprava na kňazstvo neprebiehala len na Spišskej kapitule. Príprava prebiehala v tom čase i v katedrálnych, alebo kláštorných školách. Rovnako ako aj inde vo svete, stačilo, keď kandidáta na kňazstvo vychovával a formoval jeho farár. Ten ho musel predovšetkým naučiť po latinsky, naučiť ho slúžiť sv. omšu, recitovať breviár a vysluhovať sviatosti. Po takejto príprave sa kandidát mohol stať kňazom. Tento postup však spôsoboval, že do kňazského stavu sa dostávali i nepripravení mladí muži, ktorí si nevedeli plniť svoje úlohy a niekedy ani nevedeli aké vlastne sú. K rozhodnutiu zmeniť tento stav došlo na Tridentskom sneme v roku 1563, ktorý dekrétom o kňazskej výchove „Quum adolescentium aetas“ zaviedol malé i veľké semináre, ktoré mali zabezpečiť dostatočné vzdelanie a formáciu kléru. Podľa tohto dekrétu sa mal v každej diecéze založiť seminár, v ktorom by prebiehala kňazská formácia už od útlej mladosti, teda od 12 rokov. Spišského prepošstva sa tento dekrét dotkol až po jeho osamostatnení na diecézu. Spišské prepošstvo osamostatnila na samostatnú diecézu v roku 1776 Mária Terézia, ktorá „vykrojila“ z Ostrihomskej arcidiecézy tri nové – samostatné biskupstvá: Banskobystrické, Rožňavské a Spišské. V novej diecéze vznikla potreba výchovy vlastného kléru, no i potreba ubytovania práceneschopných a starých kňazov, ktorí po založení diecézy spadali pod starosť spišského biskupa.

Pre tieto potreby venovala Mária Terézia 29. októbra 1779 Spišskej diecéze majetky patriace reholi jezuitov, ktorí už v diecéze nepôsobili. Majetky prevzal pod svoju správu prvý spišský biskup Karol Salbeck a v roku 1780 zriadil kňazský dom pre práceneschopných kňazov a klerikov, ktorí sa tu pripravovali na ordináciu. Na tieto účely poslúžila práve budova Codrie, bývalej jezuitskej rezidencie. V budove mohlo byť umiestnených 4 až 6 kňazov a 6 až 8 klerikov, ktorí mali skončené štúdiá. Táto udalosť je zvečnená na mramorovej doske presne nad vchodom do seminára zo severnej strany s nápisom „PRESTBYTERORUM JUNIORUM EDUCATIONI EMERITORUM QUIETI AUGUSTAE MARIAE THERESIAE CLEMENTISSIMA DONATIONE CAROLUS PRIMUS SCEPUS. EPPUS DE SALBECK P. P. ANNO MDCCLXXX“ (VÝCHOVE MLADÝCH KŇAZOV A ODPOČINOK VYSLÚŽILÍM Z DONÁCIE CTIHODNEJ A VZNEŠENEJ MÁRIE TERÉZIE KAROL PRVÝ SPIŠSKÝ BISKUP DESALBECK R. 1780) (viď. obr. 1). Seminár však zatiaľ založený nebol a spišský seminaristi študovali v Trnavskom generálnom (červenom) seminári, v ktorom bola spišskému biskupstvu pripísaná kvóta pre 38 klerikov. Mária Terézia však preložila Trnavský seminár do Budína a preto sa tam presunuli aj seminaristi spišského biskupstva. Do Spišskej diecézy sa seminaristi vracali len na 3 až 6 mesiacov pred ich ordináciou na kňazov. Keďže spišský biskup Karol Salbeck sa okrem založenia kňazského domu snažil aj o rekonštrukciu katedrály a výstavbu rezidencie, nedokázal finančne pokryť i založenie kňazského seminára. Pokračovať vo svojom diele však už nestihol, pretože nariadením Jozefa II., ktorý na Rakúsko – Uhorskom tróne vystriedal Máriu Teréziu sa diecézne semináre museli zlúčiť do tzv. generálnych seminárov. Po smrti Jozefa II. sa jozefínske generálne semináre zrušili a otázka vytvorenia spišského seminára sa stala znova aktuálnou. Miestodržiteľská rada vyzvala v poradí druhého spišského biskupa Jána Revaya, aby z vlastných prostriedkov a z diecéznych fondov založil a udržiaval kňazský seminár. Seminár mal zabezpečiť dostatok kňazov pre všetky fary v diecéze, i tie ktoré vznikli za vlády Jozefa II., ale i tie, ktoré sa zriadiť len plánovalo. Miestodržiteľská rada však predpokladala finančné problémy s vytvorením seminára, a tak navrhla i finančnú pomoc pri jeho zakladaní. Požiadala o súpis nákladov potrebných pre vznik a udržanie výchovy kléru v diecéze. Napriek tomuto ústretovému kroku však boli náklady pre diecézu a pre biskupa priveľké, a preto sa vyriešiť otázku kňazského seminára v Spišskej diecéze nepodarilo ani biskupovi Jánovi Révayovi, ktorý zomrel v roku 1806. Jeho nástupca, Michal Brigido, tretí spišský biskup, sa kvôli hospodárskej kríze

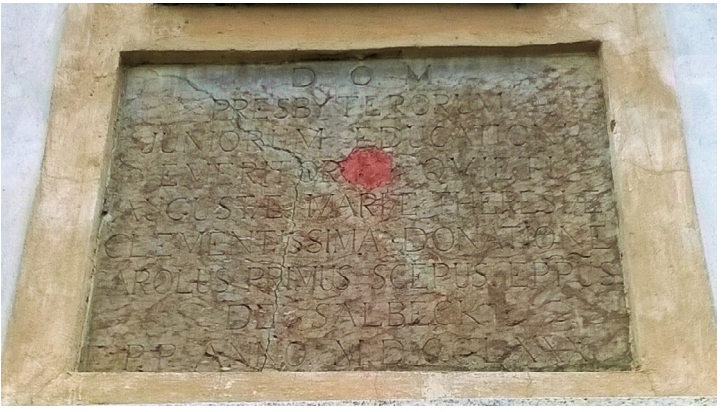

(Obr. 1. - nápis nad vchodom do seminára, r. 1780)

ocitol v ešte ťažšej situácii, a tak sa vznik seminára znova oddialil. Miestodržiteľskej rade však na novom seminári veľmi záležalo a vzhľadom na hospodársku krízu opäť podala svoju pomocnú ruku. Po prekonaní viacerých ťažkostí pristúpil Michal Brigido v roku 1810 k budovaniu, resp. dobudovaniu kňazského seminára. Stavbu jeho budovy riadil kanonik Juraj Palleš. Na počesť zahájenia tejto stavby dal biskup Brigido vyhotoviť nápis na frontálnej strane hlavnej budovy z južnej strany „FRANCISCUS I. RELIGIONI ET SCIENTIIS MDCCCX“ (FRANTIŠEK I. NÁBOŽENSTVU A VEDE 1810) (viď. obr. 2.). Napriek tomu, že budova seminára ešte nebola úplne dokončená, biskup Brigido vymenoval 1. júla 1815 Daniela Udránskeho za prvého rektora seminára. Nový rektor mal za úlohu zostaviť pre seminár štatúty a denný poriadok tak, aby vyhovovali predpisom Tridentského snemu, i požiadavkám miestodržiteľskej rady. Okrem týchto úloh mal na starosti i výber profesorského zboru a špirituálov. Tieto úlohy boli veľmi náročné, pretože neexistovala žiadna miestna vychovávateľská minulosť. Nový rektor si bol vedomý, že duch a disciplína pochádzajúce z prvých rokov sa budú dlho tradovať. O tom, že svoju úlohu splnil vynikajúco, svedčí predovšetkým fakt, že na seminárnom poriadku sa dlhé roky nič nemenilo. Dlhodobo fungoval i prijatý študijný poriadok, ktorého dĺžka bola štyri roky, a zmenil ho až biskup Ján Vojtaššák v roku 1922. Pred začatím školského roku bol seminár zasvätený svojmu patrónovi sv. Jánovi Nepomuckému, ktorému sa 12. novembra 1815 venovalo slávnostné otvorenie za prítomnosti veľkého počtu kňazov, šľachty a ľudu. Do seminára prišlo 27 spišských bohoslovcov, ktorí predtým študovali v Trnave. Otvorenie prebehlo slávnostným Veni Sancte s pontifikálnou svätou omšou v katedrálnom chráme, ktorú celebroval svätiaci biskup Štefan Čech. Po svätej omši sa zhromaždenie presunulo do auly nového seminára, kde diecézny biskup Michal Brigido predniesol slávnostnú otváraciu reč. Vo svojej reči Michal Brigido povzbudzoval klerikov k zbožnosti, usilovnosti v štúdiách a k presnému zachovávaniu seminárskych štatútov, ktoré schválené slávnostne odovzdal rektorovi Danielovi Udránskemu. Biskup spolu so svetskými hodnostármi navštívil klerikov aj pri prvom slávnostnom obede. Od 13. novembra 1815 sa začali prvé duchovné cvičenia a po ich skončení, 17. novembra, rektor Udránsky otvoril nielen školský rok, ale i začiatok účinkovania spišského seminára. Jeho dejiny sú od tej doby mimoriadne bohaté a spájajú sa významnými

(obr. 2. - nápis na frontálnej strane budovy z roku 1810)

osobnosťami, medzi ktorými sú filozofi, teológovia, biblisti, historici. Kňazský seminár si svoju úlohu výchovy kléru plnil nepretržite až do roku 1950, kedy bol komunistickým režimom zrušený. Budova seminára bola zoštátnená a padla do rúk komunistického režimu, ktorý tu najprv zriadil hudobnú školu a neskôr archív štátnej bezpečnosti. Výchova kléru na Spiši na dlhých 40 rokov ustala, no na jeseň roku 1990 sa na Spišskú Kapitulu bohoslovci opäť vrátili. Na štúdia na Spiši po páde režimu nastúpili bohoslovci z troch diecéz: Spišskej, Rožňavskej a Košickej. Dnes, po skoro 25 rokoch od obnovenia seminára a skoro 200 rokoch od jeho založenia, dobrý Pán stále dáva mladým mužom túžbu po práci v jeho vinici. Je to predovšetkým zásluha nášho Pána, že i po tak dlhom čase je stále náš kňazský seminár stále potrebný a životaschopný.

Kňazský seminár z južnej strany pred rekonštrukciou

PRIPRAVUJEME SA NA P15

NAJPEVNEJŠÍM MOSTOM SÚ SRDCIA ČISTÉ

Cieľom všetkých Národných stretnutí mládeže je ponúknuť mladým ľuďom zážitok živej Cirkvi a osobné stretnutie s Kristom. Poprad je mesto pod Tatrami, ktoré nás podľa slov svätého Jána Pavla II. neoddeľujú od susedného Poľska, ale práve naopak - spájajú. Národné stretnutie mládeže **P15 sa bude konať od 31. júla do 2. augusta 2015 v Poprade.** Práve P15-tka bude zároveň slúžiť ako pozvánka do Poľska, kde budú v roku 2016 prebiehať Svetové dni mládeže.

Motto

Motto stretnutia, ktoré pre mladých vybral na tento rok Svätý Otec František, je “Blahoslavení čistého srdca, lebo oni uvidia Boha.” (Mt 5,8). Práve ním je inšpirovaná aj ročná duchovná príprava na P15 “Čistý rok”, ako aj samotný program NSM.

Počas celého roka je možné sa zaregistrovať na www.narodnestretnutiemladeze.sk Ak chcete priložiť ruku k dielu a pomôcť s prípravou a organizáciou tohto stretnutia, staňte sa dobrovoľníkmi počas P15.

Základom loga P15 je kruh v jeho pravej časti, symbolizujúci oko. Namiesto zreničky má srdce. Blahoslavení čistého srdca – teda tí, ktorí majú čistý pohľad, ktorí majú akoby srdce v očiach.
Oko sa pozerá na tri farebné trojuholníky, ktoré symbolizujú Boha, no súčasne označujú končiare Tatier, ktoré sa vypínajú nad mestom Poprad.
Modrá farba, ktorá obklopuje srdce a vypĺňa vnútorný trojuholník symbolizuje Máriu, čistotu a odkazuje na modrú farbu vo vlajke a erbe mesta Poprad. (Autorkou loga je Erika Cániková)

Zdroj: http://www.narodnestretnutiemladeze.sk/uvod

Patrik Mitura

Recenzie

Stáva sa, že premýšľame, ktorú knihu si máme prečítať, aby nás obohatila nejakým spôsobom. Niekedy vyhľadávame knihu, ktorá nám má poslúžiť ako balzam na dušu, niekedy vyhľadávame dobrodružstvo a adrenalín. Často si dávame poradiť, čo si kúpiť, kam ísť na dovolenku, ale často si dokážeme odporučiť aj nejakú dobrú knihu. V týchto krátkych recenziách vám predstavujeme knihy, ktoré by Vám istotne odporučili naši spolužiaci.

C.S. LEWIS - Kroniky NARNIE - Lev, šatník a čarodejnica

Kroniky Narnie si podmanila milióny čitateľov po celom svete. Objavovať Narniu – svet plný dobrodružstiev zlákalo mnoho detských sŕdc. V druhej knihe s názvom Lev, šatník a čarodejnica sa súrodenci Peter, Lucy, Susan a Edmund ocitnú v starom vidieckom dome, v ktorom je neprebádaných množstvo izieb. V jednej z nich, najmladšia zo súrodencov Lucy, objaví starú skriňu na šaty, ktorá však skrýva aj čosi iné ako staré kabáty.

Autor knihy Clive Staples Lewis svojim príbehom otvoril dvere štyrom deťom do zasneženého sveta – aNarnie. V nej kraľuje krutá Biela čarodejnica, ktorá zakliala krajinu tak, aby v nej bola večná zima a nikdy Vianoce. „To je ale obrovská skriňa!“ vravela si Lucy, presúvajúc sa hlbšie a hlbšie medzi hebkými záhybmi kabátov a kožuchov. Potom si uvedomila, že je čosi škrípe pod nohami.“ Bol to sneh. Lucy vstúpila do čarovného sveta ako prvá. Je to svet, kde žijú rozprávajúce zvieratá, škriatkovia, kentaurovia, víly, dryády, či Dedo Mráz.

Neskôr sa tam ocitnú aj Peter, Susan a Edmund. Všetci stoja pred neľahkou úlohou a to zachrániť Narniu pred krutou čarodejnicou. Podľa starej veštby sa jej vláda skončí, keď do trónov na hrade Cair Paravel zasadnú synovia a dcéry Adama a Evy. Všetkých, ktorí sa postavia čarodejnici na odpor, premení na kameň. Ale je tu ešte niekto, kto ich môže všetkých zachrániť – lev Aslan.

Martin Tešla

Emiliano Tardif – Ježiš žije!

Ježiš žije! Opakovaná „fráza“ počas veľkonočných sviatkov a celého nášho kresťanského života. Má v nás budiť radosť a nádej. To je naša viera, že Ježiš je živý! Ale zažili sme to naozaj? Dotkol sa Ježiš nášho života a prebudil nás zo spánku k životu? Je ešte vôbec možné, zažiť živého Krista s jeho mocou akou konal počas svojho života, kedy kriesil mŕtvych, liečil chorých, slepým vracal zrak a vyháňal zlých duchov? Kniha Emiliana Tardifa je toho jasným dôkazom. Podáva skutočné príbehy, že Kristus ma tú istú moc, ktorú mal keď žil na tejto zemi, ktorú stále má a naveky bude mať. Obohacuje vieru, povzbudzuje k nádeji, a dodáva radosti do života. Ak ju začnete čítať, nebudete chcieť skončiť. A keď sa predsa ku koncu dostanete, verím, že si úprimne poviete: „Ježišu, viem, že Ty žiješ. Prebuď ma zo spánku k životu! Túžim žiť s tebou naplno. Ty si môj Pán a môj Boh!“

Adam Konkoľ

Martin Bartoš - Marcel Šefčík
Jozef Ratzinger - Benedikt XVI.: Konflikt v modernej kultúre a dilema viery v súčasnom svete

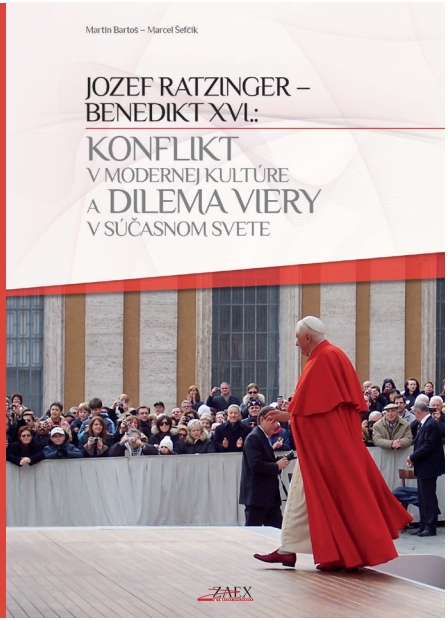

„NAŠA KNIHA AKO DAR EMERITNÉMU PÁPEŽOVI BENEDIKTOVI XVI.“

J.RATZINGER – BENEDIKT XVI.: KONFLIKT V MODERNEJ KULTÚRE A DILEMA VIERY V SÚČASNOM SVETE

Je názov novej knihy M. Šefčíka a M. Bartoša, ktorá sa dostala v apríli 2015 na pulty slovenských kníhkupectiev. Vydalo ju vydavateľstvo ZAEX pri Trnave, ktoré sa zameriava na vydávanie náboženskej literatúry.

Kniha je venovaná emeritnému pápežovi pri príležitosti jeho 88. narodenín a 10.výročia od zvolenia do Petrovho úradu. Zároveň táto publikácia bola doručená cez prefekta pápežského domu arcibiskupa Mons. Georga Gänsweina emeritnému pápežovi Benediktovi XVI. ako dar za Slovensko k jeho významným jubileám.

Keďže je emeritný pápež veľkým intelektuálom 20. a 21. storočia, ktorý si nesmierne váži hodnotu každej knihy, rozhodol som sa, že dar v podobe knihy, ktorej celý obsah je venovaný práve dielu a učeniu Benedikta XVI. bude tým najvhodnejším darom. Takýmto spôsobom sme sa chceli zavďačiť emeritnému pápežovi za jeho posolstvo, službu a poslanie v novom tisícročí. Veľmi sa teším, že táto myšlienka, ktorá sa zrodila po abdikácii Benedikta XVI. v roku 2013 mohla nadobudnúť finálnu podobu prostredníctvom tejto publikácie práve 19. apríla 2015 na deň zvolenia J. Ratzingera za pápeža. Na realizácii tohto diela značným spôsobom participoval aj náš študent a čerstvý absolvent teologického štúdia Martin Bartoš.

Táto naša publikácia na slovenskom knižnom trhu chce slovenskému čitateľovi nanovo sprístupniť dielo J. Ratzingera. Ďalej, chce nielen hovoriť o súčasných víziách človeka a spoločnosti formujúcich kultúru, ale aj zmapovať situáciu, v ktorej sa nachádza kultúra a náboženstvo v Európe. Veď nakoniec v európskej kultúre došlo k vykázaniu náboženstva z politického a občianskeho života, ako na to upozorňoval už teraz emeritný pápež Benedikt XVI. Aj samotná diskusia o preambule európskej ústavy a definovanie európskej kultúry je svedectvom toho, že Európa prežíva ťažkú skúšku hodnôt. Posledná časť monografie ponúka konkrétne Ratzingerove analýzy a pohľady na kultúrnu situáciu v Európe a jeho

odpovede na mnohé ním nastolené otázky: „Laická kultúra je novým modelom európskej kultúry?“ alebo „Sekulárna kultúra skutočne nepotrebuje žiadne korene?“ alebo „Pokiaľ môže zájsť inkulturácia?“ alebo „Otázka islamizácie?“ a pod.

Nami novovytvorený koncept tejto monografie a pohľad na učenie Benedikta XVI. je doposiaľ neznámy pre slovenskú verejnosť. Tým že sme rekonštruovali pojmoslovie J. Ratzingera a do istej miery ho i remodelovali, sme chceli prispieť aj do aktuálneho kulturologického diskurzu.

Text pripravil a informoval spoluautor M. Šefčík

„Monografia s názvom J. Ratzinger – Benedikt XVI.: Konflikt v modernej kultúre a dilema viery v súčasnom svete, sa zameriava nielen na sumarizovanie známych poznatkov publikovaných v odbornej spisbe, ale prináša i množstvo nových a originálnych faktov a zistení. Kým prvá kapitola má prevažne informatívno-explikačný charakter reflektujúci súčasné línie skúmania kultúry a usúvzťažňovania kategórie kultúry s kategóriou náboženstva, nasledujúce kapitoly sa sústreďujú na reflexiu diela J. Ratzingera – Benedikta XVI. ako filozofa kultúry a filozofa náboženstva. Zvlášť oceňujem gradovanie textu, ktorý sprevádza čitateľa od jednoduchších tvrdení a konceptov kulturologickej, kultúrnohistorickej a filozofickej proveniencie (1.kapitola) k empatickej a vedecky vyargumentovanej analýze relevantných diel J. Ratzingera (2. a 3. kapitola). Okrem podstatného prínosu týchto pasáži autori prispievajú aj k rozvoju kulturologickej teórie.

Kniha síce neobsahuje formálny záver ani resumé ale ako logické vyústenie celého textu možno považovať práve tretiu kapitolu: Kultúra Európy. V tejto kapitole nájdeme nielen prehľadné vygenerovanie kľúčových tém a problémov, ktorým sa J. Ratzinger dlhodobo venuje, ale kapitola je i citlivou prezentáciou potreby kultivovania zodpovednosti súčasného kresťana za svet. Pomenovanie najvýznamnejších problémov, ktoré nachádzame v druhej kapitole tu nadobúda podobu apelu: na nevyhnutnosť správne interpretovať dimenziu súčasnej kultúry, dešifrovať vedecké i takmer vedecké koncepcie argumentujúce jazykom práva s dôsledkami nielen regionálneho ale i kontinentálneho dosahu, na potrebu adekvátneho chápania interkulturálneho a interreligiózneho dialógu. Preto text knihy je významným prínosom pre slovenského čitateľa.“

Z recenzie prof. PhDr. Viery Gažovej, CSc. (Filozofická fakulta UK Bratislava)

Zároveň táto publikácia bola doručená emeritnému pápežovi ako náš dar zo Slovenska k jeho významným jubileám. Benedikt XVI. z vďačnosti odpovedal na tento dar v oficiálnej note, ktorú prikladáme k recenzii.

Vatikán, 28.4.2015:

Emeritný pápež Benedikt XVI. sa nám v krátkom pozdrave poďakoval za dar, ktorý od nás dostal v podobe tejto knihy a opätoval nám priania všetkého dobrého. K pozdravu sa pripojil aj prefekt pápežského domu arcibiskup Mons. Georg Gänswein, ktorý taktiež poďakoval za knihu a poprial nám veľa sily do ďalších aktivít.

VTIPY VTIPY VTIPY

Zídu sa katolícky kňaz, mohamedánsky imám a židovský rabín. Hovoria o viere a o sile modlitby.

Katolícky kňaz hovorí: Raz som išiel zaopatrovať chorého do vzdialenej dediny. Idem cez les, polia a lúky a naraz sa prihnali mraky, šialená búrka, prietrž mračien a nebolo kam sa schovať. Tak som si kľakol a prosím Boha o ochranu. Naraz – všade okolo lejak, nado mnou modrá obloha a ja som v suchu došiel až k cieľu. Mohamedán na to: To je nič, tebe išlo len o zdravie, ale me o život. Išiel som cez púšť na ťave. Naraz sa prihnala piesočná búrka a nebolo sa kam schovať. Padol som na zem a prosím Alaha o ochranu. Naraz – všade okolo búrka, nado mnou modrá obloha a ja som v bezpečí došiel ak k cieľu. Židovský rabín na to: Páni, to nie je nič proti tomu, čo som zažil ja. Idem v sobotu v Paríži po hlavnej ulici a naraz vidím na zemi plnú peňaženku. Chcem ju zdvihnúť, ale v tom si uvedomím, že je sobota – šabat a ja sa nesmiem dotýkať peňazí. Ale veď predsa tam tú peňaženku nemôžem nechať ležať. Pozdvihnem oči k nebu, modlím sa k Pánovi. Naraz – všade okolo sobota, nado mnou utorok.

Na hodine náboženstva sa vyučujúci z posledných síl usiluje presvedčiť žiakov, aby sa rozhodli pre dobro: „Žite tak, aby vo vašom nekrológu nemuseli klamať.“

Pacient po prebratí sa po veľmi náročnej operácii:- Pán doktor, pán doktor podarila sa operácia?
- Nehovorte mi pán doktor, ja som svätý Peter!

Pýta sa čmeliak ďateliny: – A ty sa už prečo nemodlíš? – Lebo nechcem byť spasená.

Mamička pošle svojho syna na spoveď. Keď príde synček domov s plačom opýta sa ho:
- Prečo plačeš?
- Pán Farár mi povedal, že keď prídem domov, mám sa pomodliť 5 krát Otčenáš, a ja viem iba jeden.

Loví raz jeden farár ryby v Dunaji pod Bratislavským hradom a vytiahne zlatú rybku.
Ako to už také zlaté rybky robia, tak aj táto prosí, že keď ju pustí naspäť do vody, splní mu nejaké želanie. Farár sa zadiví, že sa jej chce ísť naspäť do tej špinavej vody, ale potom ju pustí a vysloví svoje prianie:
„Čo keby si urobila niečo s tou vojnou v Kosove…“
„Pozri,“ odvetí rybka, „ja som len obyčajná malá dunajská zlatá rybka… Vojny – to je na mňa priveľa. Skús si priať niečo iného.“
„Tak by som si prial, aby moji farníci boli zbožní, trpezliví a milí.“
Rybička sa na chvíľu zamyslí a potom hovorí:
„A kde je to tá vojna…?“

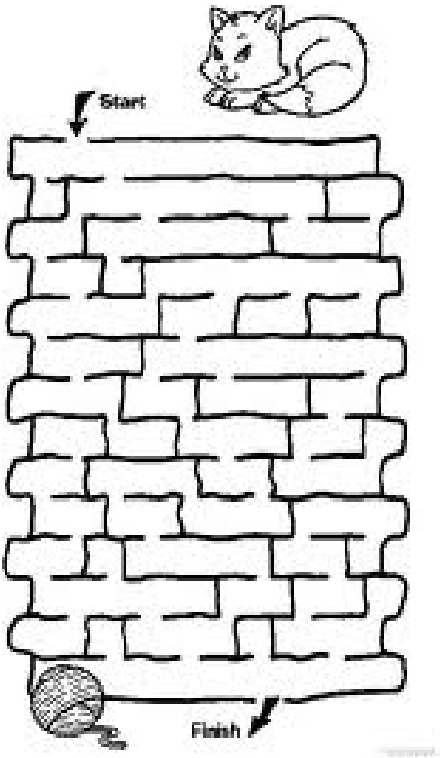

Potom vzal Ježiš svojich učeníkov na horu, zvolal ich k sebe a učil ich hovoriac:
Blahoslavení chudobní duchom , lebo ich je kráľovstvo Nebeské .
Blahoslavení plačúci …
Blahoslavení tichí …
Blahoslavení t í , ktorí hladujú a smädia po spravodlivosti…
Blahoslavení milosrdní…
Blahoslavení čistého srdca …
Blahoslavení t í , ktorí šíria pokoj…
Blahoslavení t í , ktorí sú prenasledovaní …
Radujte sa a jasajte , lebo máte hojnú odmenu v nebi.
Potom Šimon Peter povedal : “Máme si robiť poznámky ?” a Ondrej povedal : “A to s a máme uči ť naspamäť ?” a Jakub povedal : “Bude s a z toho písať písomka ?” a Filip s a pridal : ” Čo z toho môžeme zabudnúť ?” Ján navrhol , že stačí , aby sa to naučil len jeden z nich. A Matúš s a ozval: “A ako to všetko súvisí s reálnym životom ?” a Judáš to uzavrel : ” Kedy už zas e pôjdeme ďalej ?” Nakoniec jeden z prítomných farizejov požiadal , či by mohol vidieť Ježišove učebné plány a pýtal s a , aké konkrétne ciele sleduje Ježišove vyučovanie v poznávacej oblasti.
A Ježiš zaplakal…

Ak je na svete nejaká radosť, má ju iste človek .....“
(osemsmerovka zľava doprava) T. Kempenský

D	Á	Ž	Ď	Č	I	R	E	B	Á
Á	K	V	E	T	A	I	A	V	T
Ž	J	A	R	D	S	H	S	T	A
D	S	T	O	A	N	L	I	I	Ď
N		S	Č	I	Í	H	C	P	Á
I	Ť	O	A	R	S	O	R	M	L
K	P	T	P	S	R	L	A	R	M
D	K	A	T	R	I	K	N	A	A
A	C	A	S	U	K	O	R	K	S
B	L	Á	Z	O	N	S	E	L	O

apríl	mláďatá
bahniatka	mrak
blázon	narcis
dážď	osa
dáždnik	počasie
jar	radosť
krokus	slnko
kvet	trik
les	vtip

Kňazský seminár
biskupa Jána Vojtaššáka
SPIŠSKÁ KAPITULA
Kontakt
Email
Mapa
Dnes je 2. 12. 2013
meniny má Bibiána
Vyhľadať
O nás
Spišská diecéza
Spišská Kapitula a okolie
Nadácia Kňazského seminára
KŇAZSKÝ SEMINÁR
Úvod
Správy
História
Pastorácia povolaní
Kontakty
Kde sme
NAŠA ČINNOSŤ
Schola cantorum
Miništrantské tábory
Aktivity s Rómami
Pastoračné víkendy
Práca v ÚSS
Všetko o nás na webe:
ks.kapitula.sk
Úvod
02.12.2013
Lektorát 2013
Na 1. adventnú nedeľu prijali naši 8 bratia ministérium lektorátu.
02.12.2013
AKTUALITY
NAJNOVŠIE ČLÁNKY
Prváci vs. Výber Seminára 2013
Obliečka 2013
Pochod za život
Začíname nový akademický rok 2013/2014
Jubileum otca biskupa Štefana
Te Deum a promócie 2013
Stretnutie bohoslovcov s kardinálom Piacenzom v Badíne
Duchovné cvičenia v seminári
Turíčna vigília

na pastoračných výletoch:

acer